

10

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

משרד

43.5
4606
10 / ~~2100~~ / 10

משרד רוהמ

יועץ מדיני

אורח

11/5/88 18/5/88

תחילת תאריך

תיק מס'

10

מחלקה

שם תיק: היועץ המדיני לראש הממשלה - ארה"ב

מזהה פיוז: 4606/10-א

מזהה פריט: R00034c3

תאריך הדפסה: 10/08/2020 כתובת: 2-111-2-4-7

U.S. Interreligious Committee for Peace
in the Middle East
527 Riverside Drive, #8-D
New York, NY 10027
(212) 749-4116

461 $\frac{2}{4}$

May 13, 1988

The Honorable Moshe Arad
Ambassador of Israel
Embassy of Israel
3514 International Drive, N.W.
Washington, D.C. 20008

Dear Ambassador Moshe Arad:

I am writing to ask your help in requesting appointments in Israel for a delegation of prominent Americans my wife and I will be leading on a visit to the Middle East June 5-16, 1988.

The delegation in June is sponsored by the Arca Foundation, a major philanthropic foundation in Washington, D.C. concerned with U.S. foreign policy, and arranged by the U.S. Interreligious Committee for Peace, a new national effort involving more than 800 American Jewish, Christian and Muslim leaders working together for peace in the Middle East.

As you will see in the enclosed list, all of the participants in the delegation have access to important circles of influence and some have high level direct access to national political leaders, including the possible next President of the United States.

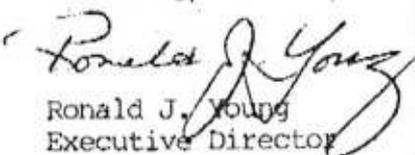
Several factors combine to make this trip important and timely, including recent turmoil in Gaza and the West Bank, the debate within Israel over future peace prospects and renewed U.S. interest in helping to encourage negotiations - interest which is likely to carry over into the next U.S. administration.

Specifically, I am requesting your help in arranging appointments for this delegation with Prime Minister Yitzhak Shamir and with Foreign Minister Shimon Peres. At the suggestion of Ken Wollack at the National Democratic Institute, I am also telephoning Yossi Ben Aharon and Nimrod Novick, whom I have met on a previous visit.

We will arrive in Israel late afternoon on June 6 and leave for Egypt on the evening of June 9. We will make a second visit to Israel June 14-15, after several days in Cairo, Amman and Damascus. We will be staying at the Laromme Hotel in Jerusalem.

I will telephone you next week to discuss how to proceed and to provide any additional information you may need. Thank you.

Sincerely,

Ronald J. Young
Executive Director

enc. Delegation List

U.S. INTERRELIGIOUS COMMITTEE FOR PEACE
IN THE MIDDLE EAST461 3
4Arca Foundation Trip to the Middle East

June 5 - 16, 1988

List of Participants

Smith Bagley President or Officer of the Arca Foundation, the Z. Smith Reynolds Foundation and the Sapelo Island Research Foundation; National Finance Vice-Chairman, Democratic National Committee; and Director, Center for National Policy.

Elizabeth Frawley Bagley Attorney; Director, the Arca Foundation; Dukakis for President, Co-Chair of National Finance Committee; Democratic National Convention Platform Committee, Permanent Representative; Congressional Consultant, Center for National Policy.

Nancy Bagley University student, Simmons College.

Amy Carter University student (daughter of former President Jimmy Carter).

Ellsworth Culver President, Mercy Corps International, a private voluntary organization that provides development assistance in Third World countries and works to build understanding concerning needs and issues in areas such as Central America and the Middle East; Director, the Arca Foundation.

Mike Farrell Actor, Director, Producer; M*A*S*H television series, "Memorial Day," "Choices of the Heart," and "Saving the Wildlife" are among his credits; active in the American Civil Liberties Union, Amnesty International, the United Farm Workers and in popular movements concerning Central America and nuclear disarmament.

Mary E. King Consultant to American companies in the field of international trade with emphasis on developing countries; senior official in the Carter Administration; Member of the Boards of the Arca Foundation, Save the Children, and the Wesley Theological Seminary; author, prize-winning book on the civil rights movement, Freedom Song.

Frank E. Peters Professor, Near East Center, New York University; author, Children of Abraham: Judaism, Christianity and Islam and Jerusalem; Member, International Commission for the Preservation of the Landmarks of Damascus. He is accompanying the delegation as a resource person.

(continued)

461 $\frac{4}{9}$

Sanford Ragins

Rabbi, Leo Baeck Temple, Los Angeles; President, Pacific Association of Reform Rabbis; author of Jewish Responses to Anti-Semitism in Germany Before World War I; member, American Friends of Peace Now.

Edmund M. Reggie

Judge (retired), Louisiana; Senior Partner, Reggie Harrington & Reggie; Knight of the Order of the Holy Sepulchre; member Board of Trustees, The Catholic University in America; Special American Representative to Lebanon, Syria, Jordan, Egypt and Saudi Arabia for President John F. Kennedy.

Janet Sherk

Executive Director, The Arca Foundation. Formerly Senior Editor, Mother Jones, journal of opinion; author of a book and several articles on Central America.

Milton Viorst

Author of The Sands of Sorrow and eight other books on politics and international affairs; his articles have appeared in the Washington Post, The New York Times, Los Angeles Times, the Wall Street Journal and The New Yorker. He is accompanying the delegation as a resource person.

Judith Viorst

Writer; author of Necessary Loses (on the N.Y. Times Bestseller List for over a year); author of ten childrens books; winner of several awards for writing, including from the American Association of Pediatricians,

Carol A. Jensen

Candidate for the Ministry, Evangelical Lutheran Church in America; Middle East Representative, American Friends Service Committee, 1982-85; a founder, National Nuclear Freeze Campaign.

Ronald J. Young

Executive Director of the U.S. Interreligious Committee for Peace in the Middle East; AFSC Middle East Representative, 1982-85; author of Missed Opportunities for Peace: U.S. Middle East Policy, 1981-86.

* * * *

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מתוך דפים

0186 סוג במסחוני

בכ"ס דחיפות

88 מאי 181100 תאריך/ז"ח

מס' מברק

430

ש ר ו ת

אל: לשכת רה"מ.

מאת: עתונות / וושינגטון

0394

עקב תקלה לא הצלחנו לשגר את דברי ממרוה"מ ושה"ח בחילופי הברכות בביתו של השגריר ארד. נשגר היום.

אל"מ עתונות
ז"ח

ר"מ
3

P.7/29
P.01
דפוס
שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ר פ ס מ ב ר ק

ד ר 1 מחוד 2 דפים

סווג בטחוני גלוי

דחיסות מיידי

תאריך/ז"ח 17.5.88

מס' מברק

419 1/2

המשרד

אל: מצפ"א, מע"ח
דע: לשכה רוה"מ
מאת: מונות

להלן הודעת דובר הבית הלבן לאחר פגישת הנשיא ריגן עם שה"ח שמעון פרס.

יוסי גל

2 3 3 2
היה רחב לרא' א/אנס' ה'חן א'בא א'א'א' א'א'א'
2 3 1 2
מסמך כ/ג'ס א'א' 3

2

MAY 17 '88 15:51 EMBASSY OF ISRAEL WASHINGTON DC

P.02

2/2

ASSISTANT TO THE PRESIDENT FOR PRESS RELATIONS

41

Today President Reagan met with Israeli Foreign Minister Shimon Peres. The President and the Foreign Minister discussed bilateral issues, the upcoming U.S.-Soviet Summit, and the urgent need to make progress toward peace in the Middle East.

The President emphasized the value of deepening U.S.-Israeli bilateral relations, and the emergence of meaningful strategic cooperation between our two countries. He remarked that the progress we've made together -- embodied in the recently signed MOA -- owed much to Shimon Peres' efforts, both as Foreign Minister and as Prime Minister.

In discussing the Summit, the President spoke of our four-part agenda -- bilateral relations, human rights, arms reduction, regional conflicts -- and emphasized that we will, as always, press for the unimpeded right of Soviet Jewry to emigrate.

The President also spoke of our determination to make progress toward Middle East peace. He thanked Foreign Minister Peres for his efforts in behalf of peace and his continuing commitment to negotiate it. While being steadfast in his commitment to Israeli strength and security, the Foreign Minister has a vision for the future, recognizes the increasing danger of the status quo, and understands the negative consequences of passivity and delay in the search for a settlement. The Foreign Minister is creative and has the courage and wisdom to say yes when real opportunities arise.

Such a positive attitude toward peace is essential for both Israeli and Arab leaders if there is to be a comprehensive settlement in the region. A settlement must be grounded on the realistic basis of UNSC Resolution 242 and its call for an exchange of territory for peace. Those leaders who are negative, consistently reject new ideas, and fail to exploit realistic opportunities to bring about negotiations, make progress impossible. In the end, they will have to answer to their own people for the suffering that will inevitably result.

The President also told the Foreign Minister that Secretary of State Shultz would be going to the Middle East after the Summit to pursue our initiative, an initiative that we continue to believe offers the only realistic basis on which to make progress toward peace. The alternative is a drift toward a much graver future in the region. Extremist forces will gain strength at the expense of moderates at the very moment that proliferating ballistic missiles and chemical weapons are creating a far more ominous military environment.

Foreign Minister Peres agreed that regional trends should add to our collective sense of urgency in pursuing Middle East peace. He also thanked the President for his efforts on behalf of Soviet Jewry and world peace.

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ר פ ס מ ב ד ק

דף 2 מחוך 3 דפים

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

2/3

425

דיסאינסורמציה ושה"ח חוסיף שלעמים גם דמיון מזרחי, אך שכאמור נבדוק ונתקן. הוא ציין שלפיקרינג קשר טוב עם שהב"ט ועמו יש להעלות הבעיות. כמו כן ציין כי עחונאים ואנשי הצ"א זומנו למחנות המעצר ורשמיהם היו יותר חיוביים מכפי שהם עצמם ציפו.

ב. התהליך המדיני - ירדן.

שה"ח ציין כי הצהרותיו המדיניות האחרונות של חוסיין נתפסות על-ידי רבים כמשגה. רבים יכולים אולי להבין את המסתתר מאחוריהן, אך על רקע תמצב יתכן שרבים בין הפלשתינאים והישראלים יתפתו לחשוב שדברים אלו משקפים את התחלפותה של "האופציה הירדנית". לבקשת שולץ מטר מרפי את הערכתו שהצהרות אלו הן בבחינת צעד טקטי בלבד שנועד לאותת לאשי"ף ואחרים בעולם הערבים שאם הוא אשי"ף יוכל להשיג הישגים כלשהם באופן עצמאי, תבוא עליו הברכה אך שבסופו של דבר יתפכחו כולם ויאלצו לחזור אליו, חוסיין, על-מנת להזיז העגלה. ממראה"מ ושה"ח אמר כי זו היא בדיוק הערכתו שלו את משמעות דברי המלך. כמו כן ציין כי להערכתו מבין המלך היטב כי חיבוקו של אסד הוא חיבוק דוב ועליו גם להבין כי הלשון שבה משתמשים הסובייטים היא למעשה "כפל לשון". מרפי שאל למצב העניינים בקשר לסכר המקרן ושה"ח ענת כי בעיית המים היא בעיית קרדינלית באזור וכי טרם נקבעה עמדתנו הסופית, אך שאנו מעוניינים בהסדר. שה"ח ציין כי ראוי לבדוק את האפשרות של ניצול מקורות מים אזוריים כגון אלו שבתורכיה לטובת עמי האזור, וציין כי הרעיון הוא של העברת מים מתורכיה לערב הסעודית, אין לנו התנגדות עקרונית לצנור כזה, כי הוא יכול להוות עורק שלום.

ג. ארצות שלישיות.

שה"ח ציין כי יש לנו בעיות עם מספר ארצות בקהיליה האירופאית. חלק מארצות השוק מנסה ללחוץ עלינו מחוך חוסר הבנה מוחלט, שכן שום לחץ על ישראל לא יועיל. במיוחד הדגיש את שה"ח הירדני, שהוא בלתי צפוי ביחסו השלילי, והמזכיר העיר שהוא דווקא די צפוי בנושא זה... קיימות גם בעיות עם ספרד. שה"ח הזכיר כי ב-26.5 הוא יופיע בפני שרי החוץ של הקהיליה.

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ כ ו ק

דף 3 מתוך 3 דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

3/3

425

שה"ח הזכיר גם את יפאן ואת ביקורו הצפוי בארץ של שה"ח יפאן ואת רצונם להיות מעורבים יותר באזור.

בסיום השיחה אמר המזכיר כי הוא מעריך את דבריו הנדיבים של שה"ח. שה"ח ענה כי אלו היו דברים כנים והם משקפים את הרגשת העם בישראל, ואולי גם של כל העם היהודי כלפי הנשיא והמזכיר ותרומתם בנושאי הכלכלה, הבטחון, האסטרטגיה והשלום. בחודשים המועטים שנותרו לממשל בארה"ב רצוי שיעשה מאמץ נוסף לקידום תהליך השלום ואסור לתת לו לגווע.

השתתפו בא"צ מהצד האמריקאי - המזכיר, מייק ארמקוסט, מקס קמפלמן, דיק שיפטר, דיק מרפי, אלן הולמס, צ'אק רדמן, ג'ון הירש ונד ווקר; ואילו מצידנו - שה"ח, המנכ"ל המדיני ביילין, השגריר ארד, נמרוד נוביק, אורי סביר והח"מ.

ערן - מתני

2/4

420 2

Statement Following the Meeting Between
Secretary Shultz and Foreign Minister Peres

May 17, 1988

At President Reagan's request, I will return to the Middle East in early June in order to continue efforts to bring about negotiations. The United States is for comprehensive peace achieved through negotiations. The people of the Middle East require peace. The situation is not improving, and the status quo remains unacceptable. So, I am returning to the region to reaffirm our belief that a workable avenue to peace exists.

Surely, the odds against a breakthrough are high. Pessimism and cynicism run deep. But the United States will keep moving forward. We have a plan - the only plan on the table - and we will pursue it. Some have tried to say the plan won't work, but they have failed. The plan can work. It can bring about negotiations. It can help achieve peace.

Our plan for achieving comprehensive peace through negotiations rests on the solid and internationally accepted basis of United Nations Security Council Resolutions 242 and 338. All of Resolution 242's provisions and principles - including its promise of an exchange of territory for peace - will apply to each negotiation between Israel and its neighbors. Bilateral, direct negotiations between Israel and the Arabs can begin soon.

*

3/4

420

3/4

Negotiations between Israel and a Jordanian-Palestinian delegation are central, reflecting the historic relationship between Jordan and the Palestinian people. The initial challenge will be to formulate transitional arrangements. Political and economic authority will pass from Israel to Palestinians, and Palestinians will - for the first time in their history - be able to exercise real authority over political and economic decisions that affect their lives.

These negotiations will be inter-locked with negotiations on the final status of the West Bank and Gaza. That is, final status negotiations will begin on a specified date, before transitional arrangements are implemented. This will give both sides the confidence in the process required for successful negotiations. The negotiations will be launched by a properly structured international conference, attended by the five permanent members of the Security Council and the parties to the conflict. This conference will facilitate negotiations - not interfere in them, impose a settlement or veto agreements reached bilaterally.

This process of negotiations will achieve what is needed in the Middle East. Palestinians will achieve their legitimate rights through negotiations in which they will participate actively. In this way, they will be able to enjoy lives of security, dignity and freedom.

*

4/4

~~to~~

420 4/4

Israelis will achieve the recognition and security which they deserve. The Arabs will achieve an end to a conflict which drains resources that should be directed at human and economic development.

But this plan requires partners willing to participate. Each party faces a simple but historic test: stop what you are doing for a moment and consider whether you want to continue down the road of animosity and violence, or whether your energies would be better directed at the tough road of peace. Take a look at what you might miss. Consider whether you want to lose out on another opportunity to make peace.

So, we will continue our work on this realistic plan. We will continue to work actively and creatively with anyone prepared to work with us.

This readiness to engage - creatively and constructively - marked my talk with Shimon Peres today, as it has marked our collaboration in the past. Peace is not a matter of choice; it is a necessity. Israel - strong and secure as it is now - can be stronger and more confident in implementing agreements reached through negotiations with its Arab neighbors. I appreciate Foreign Minister Peres' commitment and resolve to achieve a good negotiating process, and I look forward to continuing our efforts together.

*
v

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 3 דפים

סוג כסחוני שמור

דחיפות מיידית

1/3

תאריך/ז"ח 17 1700 מאי 88

מס' מברק

423 המשרד

אל: תנכ"ל מדיני
מנכ"ל ראה"מ
מנכ"ל
סמנכ"ל צפ"א

שיחת הנשיא רייגן - נמראה"מ ושהי"ח (17.5).

הנשיא פתח באומרו שהשיחות עם הסובייטים עדיין לא הוכיחו על התקדמות בחשיבה הסובייטית או התחשבות סובייטית בנושאים המטרידים את ארה"ב. יחד עם זאת, ארה"ב תמשיך לחתור ולחפש התקדמות כזו ביחוד בנושאים של חקשרים עם ישראל ואופייה של הוועידה הבינלאומית. הנשיא הוסיף שבעת הפסקה ילחצו על חידוש יחסים בין ישראל וברח"מ וכמו כן בנושא היהודי - הן על התרת היציאה והן על תחופש חדתי. בנושאים אלו, ציין הנשיא, הוא כבר טיפל בפגישות הקודמות עם גורבצ'וב. הנשיא הוסיף בבדיחות דעת שאם יהיה חופש פולחן אולי לא יהיה צורך ללחוץ על חופש היציאה.

הנשיא ציין כי המזכיר יסע לאזור מיד אחרי הפסקה, על-מנת לדחוף לקבלתה של יזמת ארה"ב וללחוץ בעיקר על אלו המתנגדים לשלום. כמו כן ציין שעתוי הביקור חשוב לאור קיומה של הפסקה הערבית והרצון להוכיח למשתתפיה על דבקות ארה"ב ביזמת.

ממראה"מ ושהי"ח פרס ציין שהישראלים מפולגים אולי בנושאים רבים, אך בנושא אחד קיימת ביניהם תמימות דעים וזה שהנשיא רייגן הוא בוודאי אחד הנשיאים הגדולים שנתנו תקווה לעולם החפשי ואשר השיג הישגים בלתי רגילים בנושאים כגון פרוק הנשק, הישגים שביאו לשינוי פני העולם וביטולן של סכנות רבות.

גם בצד האמריקאי קיימים חילוקי דעות, אולם אחד הנושאים שעליו אין עוררין כאן הוא יחסי ישראל ארה"ב והידידות שרוחש העם האמריקאי לישראל. במיוחד אמור הדבר לגבי מזכיר המדינה ג'ורג' שולץ, שסייע לישראל במהלכן של 5-6 השנים האחרונות בנושאים כלכליים, ש"פ אסטרטגי ועניינים מדיניים. ארה"ב סייעה לישראל להתגבר על מחיר המלחמה, ליהודי נרה"מ, ליהודי אתיופיה ולישראל במסגרת הארגונים הבינלאומיים. על כל אלו מגיעות לארה"ב תודה ותערכה ובמיוחד לנשיא ולמזכיר.

2/...

23
 14 324 4 9 1 3 1 3 2
 יאלי פו 324 1032 5210 10/11 521 521 521 521

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 2 מחוד 3 דפים

סווג בטחוני

דחיסות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

2/3

423

ב-40 שנות קיומה ציין שה"ח, השיגה ישראל הישגים רבים בעזרת הסיוע האמריקאי. הלומה של ישראל הוא להשיג שלום, לא בגלל חולשה אלא בעזרת חוסנה הצבאי ולא בגלל ביקורת אלא בשל רצוננו בעתיד שונה, באזור של שלום, באזור "ירוק" ופורה. אין ספק, ציין שה"ח, שישראל עומדת בפני בעיה סבוכה. הטרגדיה היא שאנו עומדים מול הפלשתינאים, שלהם היסטוריה ארוכה של אבדן יוזמות מנהיגות בלתי מתפשרת ובלתי אפשרית.

הצעד הבא הוא בפסגה. הרוסים אינם יכולים להכתיב שלום. הם יכולים אבל לתרום לו. ישראל רואה בארה"ב גורם מרכזי בתהליך משום שהיא אינה מנסה לכפות שלום אלא לתרום לו. הרוסים מתחילים לתבין כי לא יוכלו לכופף את ידינו. ארה"ב, מצרים, ירדן וישראלים רבים חושבים שאם הוועידה הבינלאומית תאפשר פתיחת מו"מ מה טוב, ואם לאו - לא תהיה ועידה בינלאומית.

שה"ח ציין שהוא מאמין כי המלך חוסיין הוא מנהיג מנוסה, אך שיש לו קשיים והוא, שה"ח, מבין קשיים אלו. המלך רוצה בשלום ואנו חזקים דיינו להגן על עצמנו ועל השלום. עלינו לסייע לאותם ערבים המתנגדים לפונדמנטליזם ולסכנות שהוא טומן בחובו, סכנות המצטרפות לאלו הנובעות מהטילים והנשק הכימי. שה"ח הביע את תקוותו שבפסגה במוסקבה תמצא הדרך להמשיך בתהליך.

באשר לנעשה בשטחים, אמר שה"ח שכמובן שאנו מודאגים מהבעיות. צה"ל מנסה לצמצם ככל האפשר את השימוש בנשק מתוך כיבוד חיי אדם. לא זו המלחמה שלשמה נועד צה"ל, וברור לכולם בישראל שהפתרון הוא פתרון של שלום וזו תקוותנו החזקה ביותר. לא העם הפלשתינאי הוא אויבינו, כי אם השנאה, האיבה והעוינות.

שה"ח המשיך באומרו כי אנו נחושים בעמדת התמיכה ביזמת ארה"ב. באקלים הקיים לא נוכל להשיג הבנה והסדר ולכן יש צורך בשינוי האקלים. המטרה העיקרית היא להגיע למו"מ. שה"ח הביע תקוותו כי הערבים לא יהיו כל כך נרפים מצידם בהבעות התמיכה שלהם בשלום וגם בנושא זכויותיה של ישראל.

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 3 מחוד 3 דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

3/3

423

השר הביע בסוף השיחה את הערכתו לזמן שהקדיש לו הנשיא, לקבלת הפנים החמה
 ולמאמץ האמריקאי למען השלום.
 בנפרד הודעת דובר הבית הלבן בתום השיחה.
 נכחו מצד ארה"ב הנשיא, המזכיר שולץ, הווארד בייקר, קולין פאול, מרפי, אוקלי,
 דוברשטיין, רוס ופיצוטר. מצד ישראל ממואה"מ, ביילין, השגריר ארד, נמרוד נוביק,
 אורי סביר והח"מ.

11/15/88
 ערו

** ירצא

שמו

**

**

**

תדוא: 5/12250

אל: רוש/573/בטחון/263

מ-: המשד, תא: 170588/זח: 1605/זח: מ/ט: ט: ש: מ:

תח: מ: מ: צ: מ:

כ: מ:

שמו/מיוז

מ.מ.ש.

2745

אל: ערך - רוש

ד: מ: תיאום שטחים - בטחון

החלטת נספחים.

1. לפני כחודשים התמו מושלי יו"ש ועדה על תקנות חדשות המסדירות הכנסת נספחים לאיזורים הנ"ל ע"י בעלי זכות תרשבות בשטחים, בין אם הם אזרחים זרים בין אם לא.

2. התקנות קובעות כי יש לקבל אישור מראש על הכנסת סכום נספח שמעל 400 דינר (כ- \$ 1000) לראש.

3. אדם המגיע לבקר או לנתביג דינר סכומים גדולים יותר, תכנסה מספר אפשרויות :-

א. יצהיר על הסכום שברשותו ויבקש בדיעבד אשר מתאים להכנסתו. אם נציג השטחים ישוכנס שאי-קבלת אישור מראש נעשתה בתום לב ובי האטרות להכנסת הכסף הן חירביות - יינתן לו האישור המבוקש.

ב. במזה ואותרו סכומי כסף מעלי סכום אישור או הסבריו לא התקבלו על הדעת - יוחשב כמו שמוע על התקנות.

1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960

1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970

1. The first part of the report is devoted to a general survey of the situation in the country during the period 1945-1950. It deals with the political, economic and social conditions of the country at that time.
2. The second part of the report is devoted to a detailed study of the economic situation of the country during the period 1951-1960. It deals with the growth of the economy, the development of industry and agriculture, and the changes in the structure of the economy.
3. The third part of the report is devoted to a study of the social conditions of the country during the period 1951-1960. It deals with the changes in the population, the level of living, and the social structure of the country.
4. The fourth part of the report is devoted to a study of the political conditions of the country during the period 1951-1960. It deals with the development of the political system, the role of the government, and the changes in the political situation.
5. The fifth part of the report is devoted to a study of the foreign relations of the country during the period 1951-1960. It deals with the country's relations with the major powers and the changes in its foreign policy.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בהתאם לאקרום דעתו של הירטץ המשפט, בשטחים
ייתכנו:-

- (1) תשלום כספי + חלוט (IMPOUNDING) מן הסכום לגבי הארץ, הכל בהתאם לתנאי המקרה, או שיוכל לקבל רישיון להכניסו לשטחים או יתבקש להמקירו בשדה, ויקבלו באתר מן הארץ.
- (2) העמדה למשפט עקב עבירה על התקנה. במקרה שכזה, הסכום כולו ירסק בחשבון מיוחד בבנק ישראל (TEMPORARY IMPOUNDING) רבית המשפט יחליט מה יעשה בו.

4. מדוישים שבכל מקרה אין סדור בהחלטות שרירותיות וטוטליות של כל הסכום אלא הכל בהתאם לתנאי המקרה. ברורים לך גם בזואי הטיבות לתקנות אלו עקב נסיונות גורמים עוינים להחזיר כספים לשטחים למחן ה'אינתיפאדה'.

5. מעורר בעוד יומיים הנוסח המדויק של התקנות ליוזמתכם.

6. באשר למקרה הספציפי של רוב ג'אודה (שלך 225) תקול תשובה במהרה.

7. חובל להשיב להירטץ לפי טעמים 1-4 וקונסולרית תעשה זאת במקביל כאן לקונב'לים האמריקנים בת"א וירושלים שמתוכן כנראה הם בנושא, כמו גם הציר ירוז בפניה לסמב"ל צפ"א.

מנכ"א

י.ל.י

הפ: שהחירה, שהפס, מנכ"ל, ממנכ"ל, מרז, ז, רט, אמנ, ממז, ליאור, מזתי, בירן, מצמא, סירי, בל, משפט, אביטל, הסברה, קרנט, שמחל, מרז, מצב

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is too light to transcribe accurately.]

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ז פ ס מ ב ר ק

דף מתוך דפים

סוג בטחוני

דחיות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

398 2/2

בנושאי מדיניות חוץ והגנה, אשר כרגע לא נראים כנושאים מרכזיים במערכת הבחירות. הניד דורק טימז מעידן כי מאז הבחירות ב-1952 הראו משאלי גאלופ ומשאלי הניד דורק טימז כי המועמד המוביל בעונה זו של חשנה היה גם המועמד שניצח בבחירות. אף כי בחדשי הקיץ ועד לבחירות היו תהפוכות לא מעטות במשאלים.

מאין

ראוי לציין, מבחינה ישראלית, כי משאלים שונים (אם כי המשאל הנוכחי לא מפרט נתונים על כך) כי התמיכה היהודית נתונה ברובה המכריע לדוקקים. עד היום מאז הופעתו בפני ועידת הנשיאים בגיד דורק באפריל לא הביע דוקקים התנגדות או שלילה של רעיון המדינה הפלשתינאית.

המשאל גם ניסה לבדוק את השפעת בחירת סגן-הנשיא על סיכויי דוקקים בעתו שלוש אפשרויות מול הצמד בוש - המושל תומפסון מאילינוי:

- דוקקים - ג'קסון גוברים על בוש-תומפסון 45 מול 42.
- דוקקים - נון גוברים על בוש-תומפסון 46 מול 34.
- דוקקים - גלן גוברים על בוש-תומפסון 49 מול 34.

דני בלור

מנהלת ישראל / וושינגטון

סנס סנס

דף 1 מתוך 3 עמ'ים

1/3

סוג מסמך: שאלה

דחופות: א

תאריך/ז"ח: 170588 1988

424 המס'ר

מס' מסמך

אל: מעפ"א

קונגרס: ביקור ממ"רה"מ

ב-16 ארחו שתי ועדות החוץ במשותף את ממ"רה"מ ועמיתים מועדות אחרות. נכחו 23 נבחרים, 7 מהסנט, 23 מעידנו השגריר והגברת ארד, הציר, ציר כלכלי, למדן, סביר והח"מ. הפגישה נמשכה שעה.

אחרי ברכות המארחים, אתר האורח לנוכחים, כנציגיהמוסד וכבודדים, על תמיכתם בשי"ל לאורך השנים, ותקוותו שחלום השלום ימומש, פתח הפורום לשאלות.

המילטון: התעניין בהשפעת הארועים על המפה הפוליטית בארץ וסקרים המעידים על התחזקות חימין. ממרה"מ השיב שהארועים מיקדו תשומת הלב כבטחון אך שאיפה לשלום לא ירדה. מכל מקום צור אלו שטרם החליטו כיצד יצביעו גדול במיוחד ולכן קשה לחזות תוצאות.

פל: התעניין בתחזית לגבי עתיד הפלסטינאים. ממרה"מ דיבר על מלחמת משוחשפת. תושבי הגדה הינם אזרחים ירדנים, אותן משפחות מתגוררות משני עברי הנהר, לירדן נטיה מערבית והפרונו הכרר, שהוכח כעבר עם מצרים, אפשרי רק עם מי שיש לו עבא.

גילמן: שאל על עתיד יוזמת שולץ. ממרה"מ הביע הערכתו למסירות המזכיר, בתנאים קשים, כשהכרירה - השלמת מרוץ החימוט, וכרי. המזכיר יתקל בקשיים אך חובת לשמור התקנה וממרה"מ מצירו יסייע לו.

ליוטנברג: שאל כיצד התפרט מכתב ה-30 בארץ, האם נתפס כעניין? התשובה: 242 ו-336 קוראות לשטחים חמורת שלום, הבעיה אינה בעלות על הקרקע אלא מי ישלוט על האנשים: כ-4000 שנותיהם יהודים לא משלו באחרים.

סולרז: התרשם בשיחותיו בעמאן שלדעת הירדנים אין די שמליאת הועידה הבינ"ל תשמע דיווחים אלא אף תוכל להציע, והתרשם שזו עמדת הסובייטים. ביקש לשמוע תגובה לכך, וגם האם המערך יצטרף למתאחרות אם לא יוכל להרכיב ממעלה לכד? ממרה"מ: אין צורך להענות לכל דרישות הירדנים - 2

23

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס ס מ ב ר ק

דף 2 מתוך 3 דפים

2/3

סווג בטחוני

דחופות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

424

גם לישראל עמדה, לנו אין צורך בוועידה, זו נועדה לסייע לירדן. מליאה שסולרז מתאר תהיה מבצע יחסי ציבור במקום מוי"מ והכל יתנהל בעתונות. כייכ נותרה שאלת המשתתפים. הוא אישית הביע באוזני הסובייטים ה - unease הישראלי מהם. ישראל עשתה את שלה, כעת תור הערבים. לשאלה אחרת השיב שאינו מתנגד להשתתפות פלשתינאים. לא תושבים במשלחת, אף שזו העדפתו. *אלכי הכאידי* ...

דוד (ומאוחר יותר פפר) שאלו על לבנון ותפקיד סוריה. התשובה: סוריה מנסה לא להסתבר ישירות בסכסוך בין שני כוחות שיעים, מאידך מנסה להרשים החיזבאללה בנוכחותה *זוהיכט* אך לא תוכל לפסוח על שני הסעיפים. ישראל אינה מתכוונת להכנס לשם שוב, תבחון הכל מזוית בטחונה אך תתנגד אם יתאפשר למחבלים לפגוע בישראל דרכה.

מל לויין : התעניין גם הוא בסקרי דעת קהל ושאל מה הפרוגנוזה בשטחים. נאמר לו שההתפרצות היתה ספונטנית, אשי"פ הצטרף יותר מאוחר בנסיון להוביל. המובילים נתקלו בבעית איזה יעד להציב לעצמם, כאשר הם גאים בהישגיהם אך חוששים שאילו בתקשורת, ולא בשטח, ונוצרת עייפות. גם ישראל *למדה* להתמודד. צה"ל פועל כיאות אך איש אינו חושב ששם הפתרון. הוא אישית מכבד את אומץ האנשים אך לא היה שולח ילדים. מקצת העסקים (הסגורים) מתנהלים אחרי דלתות סגורות.

לארי סמית : שאל על חשפעת המצטברת של הנשק (הסיני והאחר) בידי סעודיה ויתר מדינות ערב. תשובה: נשק נוסח הטילים הסינים יהפוך לאופנה באזור - מדינות אחרות כבר מנהלות עם סין מוי"מ. ישראל מסוגלת להתמודד צבאית אך המצב החדש יעלה כסף רב ויגביר רצון אחדות מהמדינות להתמודד שוב עם ישראל במישור הצבאי, ריסון מרוץ החימוש - חיוני. לשאלו בושביץ האם אולי רצוי למתן התנגדות לעסקות השיב שמדינות ערב מעונינות בנשק אמריקני והאשור תקשה הינו המנוף היחיד כלפיהן בתחום המדיני. (וגם הביע באוזניו תמיכה בהעלאת אחוז החסימה).

סיימון : כיצד יוכלו חברי הקונגרס *לחליך* לפני הבחירות בשתי ארצותינו? ממרהי"מ סבור שהתשובה בהפיכת השלום לקונצנזוס דו-מפלגתי, עמדה ברורה: לפלשתינאים זכויות לגיטימיות ולישראל זכות לבטחון ויש לומר לערבים שיסכימו לכך. אין לוותר על התקווה לשלום, שהיא חלק מהשלום עצמו.

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 3 מתוך 3 דפים

3/3

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

424

סנדי לין : שאל כיצד ישפיעו הערות אמריקנים לפני הבחירות. ממרה"מ היה נזהר לא ליטול חלק בפוליטיקה פנימית^א בתחום השלום יש לשים הפוליטיקה בצד ולהעיר לגופו של ענין.

גריין : התעניין בפתרון אפשרי לבעיית הפליטים. ממרה"מ השיב שהבעיה אינה מחנות הפליטים אלא מנטליות הפליטים, סקר תולדות נסיונות השיקום בעזה והקשיים בהם נתקלו בעבר^{העובדים} העובדים יפוצו על אבדן הקרקע, אך הפתרון לעזה עצמה הוא מקום. בפיתוח תעשיות.

מקהיו : שאל מי מייצג הפלשתינאים, מה עשו הארועים לייצוג. ממרה"מ מעוניין בנציגים אמנים. עמדות לא יצונזרו, אלא רק פצצות וסכינים, כיצד ניתן להתקדם עם מה שאשי"פ מייצג?^ג הייצוג להיות מתושבי השטחים העונים על שלושה התנאים. מאידך, לא היה מתרשם במיוחד מהרטוריקה העכשווית לייצוג של ירדן, הרומזת בדבריה לפלשתינאים שבלעדי שת"פ איתה לא יתקדמו. נוכח הנ"ל הוא מאמין שיהיה יצוג מתוך השוחדים. שם אנשים רצינים (אף שכאמור השיב לסולרז שלא יתנגד לייצוג פלשתינאי מחוץ לשטחים).

קלוד פפר, זקן הקונגרסמנים, היה מאחרוני הדוברים ולפני שאלתו על לבנון ואחרי דברי ברכתו אמר לממרה"מ שהוא תמיד שמח לשמוע ממנו, שכן נוכח בעיות ישראל, נראות בעיות ארה"ב פשוטות...

טובה היצ
טובה הרצל

רחיטה:	מחלקת הקשר ניו-יורק	16
סוג מסמך:	טופס מברק	תאריך: 16
תז"ח:	א ל : מגיל לשכת השר, מע"ח, מצמ"א	
נר : 0 0406	יועץ תקשורת לרה"מ, יועץ תקשורת לשהב"ס, לע"מ, רו"צ, קש"ח, מזכיר הממשלה	
מסמך - 36	עבודה, ניו יורק	

NEWS SUMMARY MAY 14-15, 1988

EDITORIALS

NYP-14-"You Can't Change Arafat's Spots"-Arafat's recent approval of a series of terrorist attacks on U.S. targets exposes him once again as a terror chieftan, and verifies the wisdom of the U.S. decision to close down the PLO's UN Observer Mission. (cabled)

ND-15-"It's Ludicrous for Israel to deport Awad"-Unless Israel can prove in open court that Awad committed clearly illegal acts, his deportation will convey the notion that Israel can't or won't distinguish between Palestinian voices that actively encourage bloodshed and those that don't. (cabled)

COLUMNS

ND-Kissinger(15)-"An Interim Plan for Peace between Arabs and Israel"-The assumptions underlying the Shultz plan are open to serious doubt. A realistic diplomacy should strive for an interim arrangement for the West Bank and Gaza that separates the territorial from the political issues, leading to the creation of a demilitarized Palestinian entity under UN auspices with an Arab custodial rule. (cabled)

NYT-A. Lewis(15)-"The Price of Occupation"-Israel's occupation is engendering a coarsening of its own society and a lowering of legal and moral standards as evidenced in the attempt to deport Awad and in the implementation of South-African practices of detaining lawyers without trial and suppressing newspapers. (cabled)

NYP-Buchanan(14)-"The Coming Uncivil War"-To illustrate how the U.S. is becoming two nations poised for battle, one moral and one decadent, Buchanan points to the West Bank where two nations share nothing but a common history that one side views as a glorious chapter in modern Jewish history and the other sees as a national disgrace and humiliation.

תאריך:

מס' הטלח: 16

May 16, '88

תאריך:

מס' הטלח: 16

Handwritten scribble

0 0406 | 36

 $\frac{2}{16}$

PRESS REPORTS

NYT-Brinkley(14)-A relatively quiet West Bank reinforced the Israeli belief that the violent stage of the uprising may be coming to an end.

(ND, DN, NYP-all articles focused on Israeli police storm sacred Moslem site.)

NYT-Kifner(15, p.1)-Israelis and Palestinians are changing their tactics; for Palestinians, rock throwing has given way to

community organizing while Israel is employing not only military power but administrative might. (cabled)

NYT-wires(15)-Israel reopened Gaza after a 29-hr. closing to prevent Palestinians from reaching Jerusalem for prayers on the last Sabbath of Ramadan. Also, soldiers opened fire to disperse stone-throwing demonstrators, and some Arabs were said to have suffered beating injuries.

(ND, DN)

NYT-quote of the day(15)-Dr. Hadf on the Palestinian uprising: "We are in a struggle that doesn't have a timetable. It is a long process."

ND-Polsky(15)-Although emigration from Israel is losing its stigma, a sense of ambivalence haunts Israelis who have settled in the U.S. Because they often cling to the notion they will return, fewer Israelis commit themselves to organizations, politics or community life in America than did previous Jewish immigrants.

NYT-Hijazi(14)-Party of G-d fighters made new advances, seizing additional positions from Amal and clashing at one point with Syrian troops that are seeking to deter the Iranian-backed Shites from expanding into West Beirut.

(DN)

NYT-Hijazi(15, p.1)-Syrian troops gathered at the approaches of Beirut's southern suburbs, apparently preparing to move in to try to end the Shiite fighting. Concurrently, rival Palestinian guerrilla factions battled nearby in Burj al Brajneh.

(ND, DN)

NYT-wires-Reagan will nominate Edward P. Djerejian, a former press aide, to be Ambassador to Syria.

NYT-Ibrahim(15-wk in review)-Arab officials feel the fighting in Beirut could lead to a new shift of alliances in the Middle East and affect the fate of the hostages. They say the Beirut battles may be the first military attempt to block Iranian expansionism in Lebanon and some believe it is the beginning of the end of the Syrian-Iranian alliance.

0 0406/36 $\frac{3}{16}$

NYT-wiree(15)-Iraqi war planes bombed an oil terminal in the Strait of Hormuz and set fire to five tankers in a stepped-up drive to destroy Iran's oil lifeline.
(ND, DN)

LETTERS

ND-Rabbi Shepuro(15)-Newsday has carried Israel-bashing to an extreme with its shallow judgement of the Demjanjuk verdict.

GENINE STAUBER
ITONUT-NY

0 0406 | 36 $\frac{4}{16}$

N.Y. Post - Editorial - May 14, 88

You can't change Arafat's spots

PLO chief Yasser Arafat's latest activities should dispel any doubt about the wisdom of last year's congressional vote to close down the PLO's UN observer mission in New York.

U.S. Intelligence has learned that PLO head recently approved a series of terrorist attacks on U.S. targets, including American diplomatic missions abroad.

Arafat's plans to attack Americans were disclosed by Richard W. Murphy, assistant secretary of state for Near Eastern and South Asian affairs, during testimony before two House Foreign Affairs subcommittees last week.

Murphy explained that Arafat ordered the attacks in retaliation for last month's assassination of Khalil al Wazir — a/k/a Abu Jihad (Father of the Holy War) — who masterminded

PLO terror operations.

Indeed, PLO terrorists may already have carried out the first of these "retaliatory" raids. Last Tuesday a rocket-propelled grenade was fired at the U.S. Embassy in Sanaa, North Yemen. Fortunately, no one was injured.

In recent years, the PLO's apologists here and abroad have tried to portray Arafat as a moderate who disapproves of — but is unable to control — the extremists in his ranks.

Murphy's testimony demonstrates that this good-cop, bad-cop analysis is pure hogwash. Arafat, yet again, stands exposed as a terror chieftain.

He has been responsible for the murder of many U.S. citizens over the years, and the notion that the U.S. should play host to his emissaries is downright obscene, UN or no UN.

*

0 040E/36

5
16

Newsclear-Editorial - May 15, '88

It's Ludicrous for Israel to Deport

Mubarak Awad is a vexation for Israel whether or not he has been — as the government portrays him — a major instigator of the Arab uprising in the West Bank and Gaza.

The nonviolence he publicly espouses is, in the long run, a far more difficult phenomenon to control. It's a lot easier for authorities to deal with young Palestinian rock-throwers than advocates of passive resistance. But expelling him only makes matters worse.

It's ludicrous for the government of Prime Minister Yitzhak Shamir to try to send Awad away as if he were an ordinary tourist who overstayed his vacation. Israel's Supreme Court wisely kept the government's deportation order from becoming a fait accompli and scheduled a review of Awad's appeal, something many Palestinians urged

him not to pursue since recognition of the Israeli judicial system is implied.

While it's beyond argument that Awad's tourist visa expired last November, he is no ordinary tourist. Awad returned to East Jerusalem, his birthplace, four years ago after settling in the United States and acquiring U.S. citizenship. Founder of the Palestinian Center for the Study of Non-Violence, he has been using its two-room office to campaign for such tactics as refusal to pay Israeli taxes, sign official documents, work for the military government or buy Israeli merchandise.

Comparison to the ideals of Mahatma Gandhi is debatable: Awad has written that nonviolent resistance does not invalidate the concept of armed struggle. But his supporters say he has never called for violence himself. They describe him as a non-

Mubarak Awad

 SUNDAY 1

0 0406 | 36

 $\frac{6}{16}$

violent political moderate who advocates a Palestinian state in the occupied territories alongside Israel. It's significant that a government affidavit produced in court on Monday dropped earlier charges that Awad had organized or participated in violence and that his center was financed by the banned Palestine Liberation Organization.

Unless it can prove in open court that Awad committed clearly illegal acts, Shamir's government opens Israel to accusations that Awad's ideas are what it can't tolerate and that Palestinians and Israelis can be shielded from them by throwing him out of the country. That's a dismal and ultimately futile tactic. Worse for Israel is the notion being conveyed that it can't or won't distinguish between Palestinian voices that actively encourage bloodshed and those that don't.

✖

N.Y. Times - May 15, '88

ABROAD AT HOME | Anthony Lewis

The Price of Occupation

The Palestinian uprising, now in its sixth month, has not moved the Government of Israel a visible inch toward any greater willingness to withdraw from the West Bank and Gaza. To the contrary, Prime Minister Shamir has become increasingly emphatic in saying that Israel will keep those territories forever.

What the uprising has done is to expose the price that Israel pays for maintaining its occupation: the price not in money but in the coarsening of its own society, the lowering of legal and moral standards.

The whole Western sense of law is outraged, for example, when a lawyer tries to help people under detention and a government retaliates by detaining him without trial. That happens in the sort of tyranny that Singapore has become. It has happened in Israeli-occupied Gaza.

Mohammed Hashim Abu-Sha'aban, a leading Gaza lawyer, worked with Israeli lawyers in complaining about the treatment of detainees. On March 17 he went to Tel Aviv University, to a colloquium organized by faculty members. He called for peace and dialogue between Israelis and Palestinians. When he got home that evening, he was arrested and taken into detention for six months.

Another Gaza lawyer regarded by Israeli academics as a moderate is Raji Sourani, deputy chairman of the Gaza Bar Council. On March 24, he was put into detention for six months.

0 0406 | 36

7
16

Some 1,700 West Bank and Gaza Palestinians are now in "administrative detention." That means they are imprisoned without any legal process, on an army order. The order is good for six months and can be renewed repeatedly. Most of the detainees are in primitive tent-camp prisons.

The story of the two lawyers' detention was told by a Tel Aviv University lecturer, Jose Brunner, in a letter to the London Review of Books. He concluded that their imprisonment was apparently designed "to intimidate Palestinian lawyers" and discourage cooperation between them and Israeli lawyers and academics.

Detention without trial is a practice we associate with South Africa, where the Government maintains control by force over a population denied all political rights. Its increasing use in the occupied territories shows how Israel, unable to govern there by consent, is driven to methods that violate its own claims of legitimacy.

Detention of journalists and sup-

Israel's moral standards have eroded.

0 0408 | 36 $\frac{8}{16}$

pression of newspapers are especially notable features of South Africa today. More than 20 Palestinian reporters and editors are now in Israeli prisons. Israel has closed the Palestine Press Service, a news service that was used and respected by foreign correspondents, and closed or penalized a number of newspapers.

A telling example of what occupation is doing to the sense of balance and judgment in Israeli official life is the Government's decision to deport Mubarak Awad. Mr. Awad is the Palestinian-American who advocates non-violent resistance to Israeli occupation, following the doctrines of Mahatma Gandhi and Dr. Martin Luther King Jr.

Prime Minister Shamir's spokesmen charge that Mr. Awad in fact promotes "doctrines for violent and hostile activities against the state." But when Mr. Awad appealed to the Israeli Supreme Court, the Government dropped claims that he had been involved in violence and was financed by the P.L.O.

As a ground for deportation, the Government maintains that Mr. Awad "was involved in inciting media and

political elements abroad to act against Israel." What Mr. Awad wants is for Israel to end its occupation — which is the goal long sought by the United States and virtually every other gov-

ernment on earth.

There are many Israelis — a substantial minority — who see what the occupation is doing to their country's values and are desperate about it. But their voices are drowned out by the settlers, the religious zealots and other extreme right-wing elements that want to hold on to the occupied territories at all costs — if necessary expelling the 1.5 million Palestinian inhabitants.

Most American Jews, according to repeated surveys, oppose the Shamir view and would like to see negotiations on the future of the West Bank and Gaza. But here, too, extremism has its intimidating effect. A group of 129 Americans recently placed an advertisement in Israeli papers: a mild call for negotiations and civil liberties. Several of them were then subjected to death threats, telephoned repeatedly in the middle of the night.

Thus the occupation drives out political tolerance, a requisite of democracy; it makes peace and civil liberties subversive ideas. The trend is ominous and should concern everyone who cares for Israel. In the word of Amos Elon, the Israeli writer, the country is being "brutalized" by occupation. □

*

Newsday - May 15, 88

0 0406 | 36
9
16

An Interim Plan for Peace Between Arabs & Israel

By Henry Kissinger

THE CURRENT pause in the Middle East peace process provides an opportunity for reflection because the present course is far more likely to exacerbate the situation than to succeed. At the same time, the courage and persistence of Secretary of State George P. Shultz have created opportunities for new approaches, some of which could be built on the first phase of the Shultz plan.

The assumptions underlying the latest peace efforts can be summed up as follows:

- Since Arab countries refuse to deal with Israel, an international negotiating forum must be created to enable direct talks between the contending parties.

- The sole function of that forum will be to "authorize" direct negotiations. It cannot interfere thereafter or impose any solution.

- The purpose of the dialogue would be to arrange a trade of "land" now held by Israel for "peace" with the Arab states.

- The land given up by Israel should be turned over to Palestinians organized in one form or another.

All these assumptions are open to serious doubt. For one thing, Israel and Jordan do not need an authorizing conference to hold direct talks. According to news reports never denied, there have been meetings between Israeli and Jordanian leaders for 20 years. All of them have deadlocked on substance, not procedure.

An international conference is useful to Jordan's King Hussein only in one of two contingencies: if the United States pressures Israel to make concessions that cannot be tolerated by Israeli public opinion and are not compatible with Israeli security — for example a return to the 1967 frontiers — or if Hussein's Arab allies urge him to settle for half a loaf.

Since America has committed itself not to impose a settlement, and since the radical Arab states will not favor concessions, the nearly certain outcome of an international conference is a stalemate.

Nor is the recognition of the Palestine Liberation Organization by the United States a way out of the dilemma.

The PLO was formed in 1964 while Israel was within its 1967 borders. The PLO carried out terrorist raids for three years before Israel occupied Gaza and the West Bank. Its program calls for a secular Palestinian state within the borders of historic Palestine — a euphemism for the destruction of Israel. To be sure, there are Palestinians claiming to speak for the PLO who hint at coexistence with Israel.

0 0405 | 36

 $\frac{10}{16}$

But no PLO leader has ever been prepared to put that proposition before the PLO governing body. Even the ambiguous language of United Nations Security Council Resolution 242, which was carefully crafted after the 1967 war to permit each side wide latitude in interpretation, has proved too precise for the PLO, which cannot bring itself to accept that resolution's call for a "just and lasting peace within secure and recognized borders."

An international conference will radicalize all parties: Israel will either be left in the position of Czechoslovakia after Munich or, in desperation, it will lash out and plunge the area into war. Or perhaps both.

Nor will Jordan be better off. An international conference places Hussein at risk even in the improbable event that it succeeds. For the first target of a Palestinian state under PLO aegis would most assuredly be the king himself. Hussein is not indecisive, as is often claimed. His ambivalence is imposed by the choices before him.

Repeated failure of American initiatives will encourage the most extreme elements. I have never forgotten the comment of a radical Arab leader when over a decade ago I told him that sooner or

later he would be obliged to travel the same road as the late Egyptian President Anwar Sadat: "You are wrong," he replied. "You Americans abandoned Vietnam; you will certainly abandon Taiwan, and we will still be here when you get tired of Israel."

Getting tired of Israel will never be deliberate American policy. But there is a pattern to American negotiating habits that can be deadly to small friendly countries. It usually begins with pressure to enter undefined negotiations that Americans claim themselves represent a major step toward peace. The slogan "give peace

'All participants would gain something substantial and give up something substantial.'

a chance" is a glaring example: It implies that negotiations operate in a realm of abstract reason, where pressures and incentives have no place or are even counterproductive. The next step is a call for unilateral "acts of good will," unreciprocated concessions or a moratorium on actions defined as offensive by the other side. The ultimate impact of cumulative concessions — any one of which may seem insignificant to Americans — can demoralize a small ally.

• On the other hand, even the best-intentioned American administration cannot respond sensitively to an ally whose highest representatives present a smorgasbord of incompatible options. Israel must define a concept of security that a well-meaning U.S. government can support and must outline a diplomacy that can be sustained beyond the opening session of a conference.

• An Israeli-American understanding as to substance rather than procedure is the key to progress in Middle East diplomacy. In the end, diplomatic success in the Middle East has always occurred under American aegis. American sponsorship provides a shield for what the moderate parties know is necessary but sometimes cannot do alone. And at this moment, no progress is possible until both sides make a decision as fundamental as it is difficult: Israel, that it cannot stay where it is, and the Arab side, that it cannot achieve its maximum program.

A serious Middle East initiative must face the following facts: No overall settlement is foreseeable that is capable of bringing peace — in the

sense of the absence of tension — and that would generate true cooperation between the parties. The only settlement conceivably acceptable to radical countries like Syria or radical groups like the PLO would mortgage Israel's strategic and psychological existence. At the same time, Israel's dilemma is that it can neither continue to sit on a demographic time bomb that will condemn it to international isolation nor return to the 1967 frontiers without undermining its security. In short, with respect to the West Bank and in Gaza, any settlement must strike a balance between Israel's maximum security needs and full Palestinian self-determination. At the end, each party must be prepared to settle for partial satisfaction and, therefore, partial dissatisfaction.

A realistic diplomacy should strive for an interim arrangement for the West Bank and Gaza that separates the territorial from the political issues for, say, five years. Israel must accept the fact that holding on to Gaza and the entire West Bank is in the long run unsustainable. The moderate Arab states must accept the fact that Israel cannot be asked to commit suicide in the name of peace, or to cede territory to an organization sworn to destroy it.

In a territorial settlement, therefore, Israel should agree to cede Gaza and those territories on the West Bank not essential to its security to ultimate Arab sovereignty, subject only to demilitarization. In addition, it should indicate its readiness to discuss such a final security border immediately. Israel would agree to self-government for these territories, except for specifically defined limited security functions to verify demilitarization.

In the 1970s, Israeli Deputy Prime Minister Yigal Allon put forward a concept to give up the most heavily populated areas while retaining control of strategic heights and key points in the Jordan Valley. This might serve as a starting point for discussion.

0 0408/36

11
16

X

The quid pro quo would be a permanent cease-fire, including a renunciation of terrorism. The PLO would not govern the ceded territories, although individual Palestinians could hold key offices. Either Jordan alone or Jordan with Egypt and Saudi Arabia could act as custodian under UN auspices until a final political settlement is reached. The interim period would test practical coexistence between Israel and a self-governing Arab entity and, with luck, lead to a Palestinian leadership prepared to live with Israel and to accept the relevant Security Council resolutions.

In such an approach, all participants would gain something substantial and give up something substantial. Israel would achieve recognition of essential security concerns. The Arab side would achieve recognition of the Palestinians' claim to self-determination and see the creation of a Palestinian entity — albeit demilitarized — under UN auspices and with an Arab custodial role. In addition, Israel would forgo its maximum claims over hostile populations, and the Arabs would give up claims that amount to the piecemeal destruction of Israel. As for the United States, it would be fulfilling on the first stage of the Shultz plan and carry the ideas implicit in the Camp David accords to their logical conclusions.

If such a plan — or a variation of it — proves not negotiable, Israel should implement major portions of it unilaterally, although it would then have to retain a larger role in the security field. The United States should, in these circumstances, pause in pursuing a "process" that can only promote consequences it does not intend until the parties have come closer together. In fact, the greatest service American diplomacy can render the so-called peace process is to impress upon all parties that they must moderate their demands or forgo U.S. participation.

America's role must be to hold the contending parties' feet to the fire so long as there is a chance to achieve realizable objectives. To do less is to court an explosion. To attempt more is to invite irrelevance.

0 0406/36

12
16

*

Faint, illegible text, possibly a list or table of contents, located in the upper middle section of the page.

Faint, illegible text, possibly a list or table of contents, located in the lower middle section of the page.

0 0408 | 36 ¹³/₁₆

N.Y. Times - May 15, 88 - p. 1

Israelis and Palestinians Change Their Tactics but Not Their Goals

By JOHN KIFNER

Special to The New York Times

p. 1

BEIT SAHUR, Israeli-Occupied West Bank — A vegetable garden is tucked into the yard of nearly every home in this Palestinian village, watered by perforated black rubber tubing. Rabbits and chickens are fattening in handmade cages as a defense against expected hard times to come.

A few miles north, an Israeli Army roadblock set up on the main highway north to Jerusalem flags down cars with the distinctive blue plates issued to Palestinians on the occupied West Bank. A makeshift office has been set up in the trunk of a parked car. Israeli officials from the military administration and Shin Bet security agents with pistols jammed in the back of their tight blue jeans pull out thick, pink-bound computerized lists of taxes, fines and license fees to levy on the spot against each driver.

As the Palestinian protests known as the uprising move into their sixth month, the two scenes illustrate how the Palestinians and Israelis are settling in for a long, grinding struggle.

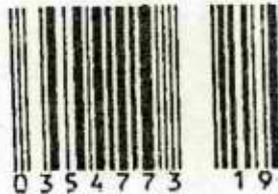
For Palestinians, the uprising has moved from outbursts of rock throwing — and a death toll at Israeli hands that numbers 166 — to a new phase. This phase emphasizes community organization rather than mass protests: the Palestinians are cutting themselves off from Israeli institutions and regulations.

Now, the organization is being carried out not only in the impoverished refugee camps but also by well-to-do merchants and academics, who have benefitted from their economic relationship with Israel. Even these people are shunning Israel and preparing for hard times. Self-sufficiency is the new catchword of the protest.

"At the beginning of the intifada, we

Continued on Page 16, Column 3

THE NEW YORK TIMES is available for home or office delivery in most major U.S. cities. Please call this toll-free number: 1-800-631-2500 ADVT.

HAPPY BAR MITZVA FOR JONATHAN MOROWITZ, May 14, 1988. — ADVT.

0 0406 | 36

14
16*Continued From Page 1*

were not sure anything would last," said a young man from this predominantly Christian village, showing off the new gardens and using the Arabic

months people are convinced we did something serious. We can't go back now. Everybody wants self-sufficiency."

For Israel, the new tactic is to employ not only military power, but also administrative might. The latest device is the issuance of new identity cards, which are needed for work and moving about, and cannot be obtained without paying the back taxes and Government fees that Palestinians have been withholding in protest.

"All the identity cards in the Gaza Strip are being changed in order to increase the dependence on the civil administration," the army commander, Gen. Dan Shomron, told Parliament. "If the aim of the uprising was to shake off this dependence, our aim is to increase it."

After five months, life in the Palestinian areas has settled into a routine of abnormality. Commercial strikes are nearly constant, with all shops shuttered and streets deserted. The army has closed off many villages with mounds of dirt, and refugee centers are frequently under curfew.

The curfews have sealed up as many as 400,000 people at a time. Soldiers, pulled off guarding the borders or training schedules, are on constant patrols, face masks in place.

Defense Minister Yitzhak Rabin says the effort has cost the army an additional \$300 million so far. Another huge order has just gone in for more clubs, this time made not of wood but of hard rubber, which does not break as easily.

Arab Job Absenteeism Is Up

Israel are still reporting to work. Nevertheless, Israeli Government statistics show the economy is troubled, particularly in the construction industry and other low-paying service jobs, because Arab attendance at jobs is down about 30 percent. This is due in large part to the frequent strikes.

Few expect things to change soon.

"The uprising will not subside because the basic reasons remain," said Ephraim Sneh, a former Israeli general and West Bank administrator.

"The popular base is very broad," he said. "The fact that they had so many casualties increases the constituency. The Palestinians have had bitter experiences of making sacrifices and coming out empty-handed.

"It's true, they may get tired a little bit, but nothing has happened that will stop it. I may not like it, but this is the reality."

"We are in a struggle that doesn't have a timetable," said Dr. Mahdi Abdul Hadi, a Palestinian who runs a research organization. "It is a long process."

"The element of fear is dead. As we enter the sixth month, we are cleaning the Palestinian house.

"We are building self-sufficiency," he said, describing the strategy outlined in similar terms by other Palestinian leaders. "The P.L.O. built the grassroots for the uprising. There are 45,000 committees of various kinds in the occupied territories, student unions, trade unions.

*

0 0406

0 0406 | 36

 $\frac{15}{16}$

Rock-throwing has given way to community organizing.

"There is a popular committee running Nablus after the Mayor resigned. There are schools in the churches and mosques, the organizing of committees is moving quite well from neighborhood to neighborhood. The population is a hundred percent politicized. We cannot afford to stop or relax."

"The intifada is institutionalizing itself," added Ibrahim Dakkak, another Palestinian intellectual who had once headed a P.L.O.-backed local leadership called the National Guidance Council, which the Israeli authorities ordered disbanded. "Contrary to Israeli expectations, it is setting down roots and building an alternate set of institutions."

The most obvious symbols of the uprising now are the frequency of general strikes and the limitations on business hours — current, from 9 A.M. until noon. These have been called for in the clandestine leaflets issued by the underground leadership known as the

Unified National Command, composed of four P.L.O. factions and an Islamic fundamentalist group. Precisely at noon every day, after a frantic few hours of trade, steel shutters slam down and streets empty out, as a way of symbolically claiming control of territory.

"This is the most punctual business place in the world," an Armenian potter in Jerusalem's Old City said with a smile the other day, as doors shut in the faces of startled tourists.

Army Frustration

The strikes have increasingly frustrated the army, which is trying to reclaim the ground. Recently, the army ordered wholesale stores near the Damascus gate of the Old City to stay open all day rather than keep the strike hours. When the merchants refused, the army closed the stores and arrested 14 shopkeepers. This week, after a general strike call, the army began ordering all stores closed in several West Bank towns for three days as punishment for each day they were shut because of a strike.

On the surface, a strike is a somewhat baffling tactic, since it hurts the Palestinian businessmen themselves. The reasoning was put bluntly by a well-to-do businessman who is a merchant organizer in the wealthy West Bank town of Ramallah: "Just to show the Israelis we refuse them."

Another aim is to hurt the Israeli

*

0 0409 | 36

16
16

economy, in part by cutting down on the roughly \$800 million worth of goods Israel sends to the occupied territories each year, making it Israel's second biggest "export" market behind the United States. There has already been an economic impact: Minister of Economy and Planning Gad Yaacoby estimates that the unrest could cost Israel three quarters of a billion dollars this year, not counting military costs.

Still, much of the burden is falling on the Palestinians themselves, and a Palestinian economist, Ibrahim Matar, said the economy on the West Bank is "going to recession and depression."

This is due not only to the strikes, he said, but to Israeli administrative measures designed to put economic pressure and hardship on the Palestinians to end the protests.

The measures, for example, include limitations on the amount of money that can be brought across the bridge from Jordan from 2,000 Jordanian dinars to 400, or approximately \$1,200 per person per trip. There are also restrictions on how many trips a person can make. Before the uprising, about 27 percent of the income on the West Bank was transferred in, either from remittances sent from relatives working abroad or from workers laboring in Israel itself; that amount of money has now been cut in half, Mr. Matar said.

Palestinians are buying few hard goods now, cutting back expenses and saying they are digging in for the long haul.

In recent weeks Palestinians have been cultivating yards and vacant lots throughout the West Bank, planting vegetable gardens that are the brain-child of Jad Isack, a Bethlehem University botanist, who calls them a "survival strategy."

The gardens are only the most visible part of a local organizing drive that includes "popular committees" in neighborhoods and refugee centers. These committees have a range of activities that include running makeshift classes to replace the ones closed in the occupied territories since early this year, and classifying potential blood donors by blood type as a preparation for whatever new clashes may come.

Committees have been set up to replace policemen who have resigned under orders from the protest leaders, doctors are setting up clinics and giving first aid instruction, and some landlords have been forgiving rent payments.

"It's an amazing change that has come over the community in the past few months," said Rita Giacomini, a community health expert at Bir Zeit University and an advocate of women's rights who is now teaching high school biology classes from her kitchen, which she uses as a laboratory. "I feel really proud. For once we're doing something right. Maybe we'll still lose, but we have been through a metamorphosis."

"We have security patrols with whistles and flashlights to watch out for attacks by settlers and the army, and we are stockpiling canned goods and food in case we are cut off," said a young neighborhood committee leader here. "See, here is a list of medicines that we are getting for the first aid centers. The gardens are the latest technology — drip irrigation — and we made everything ourselves. We were farmers once. We know we will not get anything from the other Arab countries. The Palestinians can only depend on themselves."

*

17

שגרירות ישראל / וושינגטון

טופס מברק

דף 1 מחוד 3 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיפות מיידית

תאריך/ז"ח 16.5.88

מס' מברק

1/3

366

המשרד

אל: מצפ"א, מע"ת, הסברה
דע: לשכת רוה"מ
מאת: עתונות

להלן מאמרו של הנרי קיסינג'ר שהתפרסם במספר עתונות ביבשת.

10/1
עתונות

הסברה 2
המ"ד 3
ג"א/ג"א 1
ה"ח 1
א"א/א"א 2
פ"א 1
פ"א 1
פ"א 1

Realism on the Mideast

BS
2/3 366

THE PRESENT COURSE of the Mideast peace process is far more likely to radicalize the situation than to succeed. At the same time the courage and persistence of Secretary of State George P. Shultz have created opportunities for new approaches, some of which could be built on the first phase of the Shultz plan.

Since the United States has committed itself not to impose a settlement, and since the radical Arab

By Henry Kissinger

states will not favor concessions, the nearly certain outcome of an international conference is a stalemate.

Nor is the recognition of the Palestine Liberation Organization by the United States promising. The PLO was formed in 1964 while Israel was within its 1967 borders. The PLO carried out terrorist raids for three years before Israel occupied Gaza and the West Bank. Its program calls for a secular Palestinian state within the borders of historic Palestine -- a euphemism for the destruction of Israel.

To be sure, there are Palestinians claiming to speak for the PLO who hint at coexistence with Israel. But no PLO leader has ever been prepared to put that proposition before the PLO governing body.

Inviting the Soviet Union into the peace process can only magnify these problems. The Kremlin advocates a return to the 1967 frontier; it espouses the cause of the PLO. It would emerge as the lawyer of the radical Arabs, isolating Arab moderates, the United States and Israel.

An international conference will radicalize all parties: Israel will either be left in the position of Czechoslovakia after Munich, or, in desperation, it will lash out and plunge the area into war. Or perhaps both.

Repeated failure of American initiatives will encourage the most extreme elements. I have never forgotten the comment of a radical Arab leader when over a decade ago I told him that sooner or later he would be obliged to travel the same road as Egypt's Anwar el Sadat: "You are wrong," he replied. "You Americans abandoned Vietnam; you will certainly abandon Taiwan; and we will still be here when you get tired of Israel."

"Getting tired of Israel" will never be deliberate American policy. But there is a pattern to American negotiating habits that can be deadly to small friendly countries. It usually begins with pressure to enter undefined negotiations that Americans claim themselves represent a major step toward peace. The slogan "give peace a chance" is a glaring example: it implies that negotiations operate in a realm of abstract reason, where pressures and incentives have no place or are even counterproductive. The next step is a call for unilateral "acts of good will," unreciprocated concessions or a moratorium on actions defined as offensive by the other side. The ultimate impact of cumulative concessions -- any one of which may seem insignificant to Americans -- can demoralize a small ally.

The basic problem is that the scale of a continental superpower is out of proportion to the margin of

survival of a precariously situated ally. Survival for Israel is identified with a territory at most 30 miles wide and 40 miles long. There is only a thin line separating Israeli truculence and Israeli panic.

On the other hand, even the best-intentioned American administration cannot respond sensitively to an ally whose highest representatives present a smorgasbord of incompatible options. Israel must define a concept of security that a well-meaning U.S. government can support and must outline a diplomacy that can be sustained beyond the opening session of a conference.

An Israeli-American understanding as to substance rather than pro-

With a territory at most 30 miles wide and 40 miles long, only a thin line separates Israeli truculence and Israeli panic.

cedure is the key to progress in Middle East diplomacy. In the end diplomatic success in the Middle East has always occurred under American aegis. American sponsorship provides a shield for what the moderate parties know is necessary but sometimes cannot do alone. And at this moment, no progress is possible until both sides make a decision as fundamental as it is difficult: Israel, that it cannot stay where it is; the Arab side, that it cannot achieve its maximum program.

A serious Middle East initiative must face the following facts: No overall settlement is foreseeable that is capable of bringing peace -- in the sense of the absence of tension -- and that would generate true cooperation between the parties. The only settlement conceivably acceptable to radical countries like Syria or

'You Americans abandoned Vietnam; you will certainly abandon Taiwan; and we Arabs will still be here when you tire of Israel.'

radical groups like the PLO would mortgage Israel's strategic and psychological existence.

At the same time Israel's dilemma is that it can neither continue to sit on a demographic time bomb that will condemn it to international isolation, nor can it return to the 1967 frontiers without undermining its security. In short, with respect to the West Bank and in Gaza, any settlement must strike a balance between Israel's maximum security needs and full Palestinian self-determination. Each party must be prepared to

3/3

366

3/3

settle for partial satisfaction and, therefore, partial dissatisfaction.

A realistic diplomacy should strive for an interim arrangement for the West Bank and Gaza that separates the territorial from the political issues for, say, five years. Israel must accept the fact that holding on to Gaza and the entire West Bank is in the long run unsustainable. The moderate Arab states must accept the fact that Israel cannot be asked to commit suicide in the name of peace, or to cede territory to an organization sworn to destroy it.

In a territorial settlement Israel should, therefore, agree to cede Gaza and those territories on the West Bank not essential to its security to ultimate Arab sovereignty, subject only to demilitarization. In addition, it should indicate its readiness to discuss such a final security border immediately. Israel would agree to self-government for these territories, except for specifically defined limited security functions to verify demilitarization. In the 1970s the Israeli Deputy Prime Minister Yigal Allon put forward a concept to give up the most heavily populated areas while retaining control of strategic heights and key points in the Jordan Valley. This might serve as a starting point for discussion.

The quid pro quo would be a permanent cease-fire, including a renunciation of terrorism. The PLO would not govern the ceded territories, although individual Palestinians could hold key offices. Either Jordan alone or Jordan with Egypt and Saudi Arabia could act as custodian under U.N. auspices until a final political settlement is reached. The interim period would test practical coexistence between Israel and a self-governing Arab entity and with luck lead to a Palestinian leadership prepared to live with Israel and to accept the relevant Security Council resolutions.

In such an approach, all participants would gain something substantial and give up something substantial. Israel would achieve recognition of essential security concerns. The Arab side would achieve recognition of the Palestinians' claim to self-determination and see the creation of a Palestinian entity — albeit demilitarized — under U.N. auspices and with an Arab custodial role. Israel would forgo its maximum claims over hostile populations; the Arabs would give up claims that amount to the piecemeal destruction of Israel.

If such a plan — or a variation of it — proves not negotiable, Israel should implement major portions of it unilaterally — though it would then have to retain a larger role in the security field.

The greatest service American diplomacy can render the so-called peace process is to impress upon all the parties that they must moderate their demands or forgo American participation.

I am not so naive as to believe that these components are as easy to achieve as to promulgate. There will be intense debate about what constitutes security or adequate security arrangements and a host of other issues. America's role must be to hold the contending parties' feet to the fire so long as there is a chance to achieve realizable objectives. To do less is to court an explosion. To attempt more is to invite irrelevance.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

1/29/89

11911

תאריך : 17.05.88

דף 1 מתוך 2

נכנס **

סודי ביותר

עותק 3 מתוך 18

* חוזם: 5,11911 *

* א: המשרד *

* מ-: ווש, נר: 379, תא: 160588, חז: 1700, דח: מ, סג: סב *

* תח: א גס: מנכל *

* נד: א *

* סודי ביותר/מיד *

* א: מנכל מדיני, מנכל רהם. משהבט/לשכת שהבט (נר 346) *

* הנדון: תמצית עיקרית משיחת המנכל המדיני עם מרפי ושיפטר
* בנושא זא' בשטחים. *

* השתתפו מצידם: מרפי ושיפטר וכן נד וולקר, הירש ופטרסון
* מאגף מזת ומח' ישראל, וכן אהרן מאגפו של שיפטר. מצידנו
* השתתפו הציר והחמ'. הפגישה נמשכה קרוב לשעה וחצי. *

* מרפי: פתח וציין שהכוונה לשוחח ולהחליף דעות על המצב

* בשטחים שהשאריר רישומו גם על ציבור ארהב. מרפי אמר

* שיש להם רעיונות כגון חילופי דעות על נושאים של מדיניות

* ברמה מיניסטריאלית, בניגוד למקרים הספציפיים שהם מעלים

* אתנו מדי פעם. שיפטר המשיך ואמר שהוא רואה בכל החריגות

* מעין PATTERN וכי הכלים כגון המשמעת הצבאית

* ובתי-דין צבאיים לטפל בחריגות קיימים, אך מה שחסר

* הוא הרצון המדיני להפעילם. שיפטר המשיך והציע דיאלוג

* ברמה גבוהה כדי לברר העובדות ולשאול שאילות. שיפטר

* אמר שפיקר'נג התדפק על דלתות רבות ולא הצליח. האמריקאים,

* אמר שיפטר, מעוניינים בפתרון הבעיות שהפכו להיות אנדמיות. *

* המנכל המדיני אמר שראשית קיימת רגישות לנושא הזה בארץ

* ובכל המגזרים ובכל הדרגים, ושנית אם ברצונם להעלות

* את הנושא בוודאי יוכלו לעשות זאת בהזדמנות ביקורן

* של המזכיר בישראל. *

* שיפטר הדגיש שוב חשיבות הנושא וציין שבדוח זא' ב-1989

1944

...

...

...

...

...

לשון

שגרירות ישראל / וושינגטון

15

ט ז פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיסות מיידית

תאריך/ז"ח 16.5.88

מס' מברק

1/5

394

המשרד

אל: מצפ"א, מע"ח

מאח: עתונות

להלן חילופי הברכות של ממרוה"מ ושה"ח ומזכיר המדינה במהלך ארוחת הצהריים יערך השגריר ארד בביתו.

יוסי גל

שמר 2
ממ 3
גש 3
ק"מ 1
ג"ב 2
א"ב 1
ג"מ 1
ד"מ 2

2/5

394

Mr Foreign Minister, Mr. Ambassador that was a beautiful statement and an interesting note. There are lots of tributes made to you and to your country in the United States, nothing could be more eloquent than the turnout at this luncheon. I've been the host of numerable luncheons at the State Department with people from all over the world and if you could get one senator, you're lucky. Well look, we're deluged with senators, as well as representatives and people from the administration and even Bob Strauss came. And you can see what a compliment it is and it is a compliment to you.

We dwell a lot on problems and necessarily so because that is what has to be resolved and that's what you have to focus on. But let me say a comment or two on some things that are moving along. That's disregarding the problems of which I will comment. I remember very well your visit here. I think it was around October or so 1984 when you first became prime minister and we talked about your economy. At that time inflation was about to go totally out of control which would have been absolutely devastating. We talked about your troop presence in Lebanon and you expressed your determination to do something about both of those problems and also somehow to address the peace process issues. We now can recur that the economy of Israel, while like ours and any other economy, has its problems and you have your things to do. It's nevertheless in a totally different situation. Inflation is under control, you have real economic growth, there has been a change of atmosphere toward the new and creative and the entrepreneurial and so we can see that in terms of that issue it is remarkable what happened. It may very well be when five years or so from now somebody is looking around for a miracle to write about, that can be one of them. It is a real achievement.

*

3/5
394

Second, with all of the difficulties in Lebanon from the standpoint of Israel and with all of the sympathy we have for the people of Lebanon, nevertheless you have tried to so construct the situation that you are not in Lebanon and northern Israel is made as free as possible from the problems that generated in Lebanon. I think again the situation has been changed. There are still plenty of problems and we could certainly wish for a much better arrangement in Lebanon and from the standpoint in the United States, we continue to work at that. Nevertheless, the situation has changed remarkably and for the better. Now the peace process, which you have worked with great creativity and a lot of effort. To me, always the first building block for peace in the Middle East must be a strong Israel. If there is a weak Israel there won't be any peace process because that will say there is a military option. As long as there is an Israel that is strong, the message is there is no military option. For those who want to make peace. And so that encourages the peace process. Second, there is that great big important building block - the peace treaty between Israel and Egypt. Personally, I think, having watched it from the sidelines and reviewed it a lot and thought

about it and struggled with some of the issues myself, that the Camp David Agreement was a marvel of modern diplomacy and through it and the subsequent efforts that took place down the road including some of this administration, the peace treaty with Egypt and Israel was gotten into place and it represents the key thing that we have to nourish and hang onto. So that has happened and we have seen the relationship between Egypt and Israel mature. It has expresses strenghts and intentions nevertheless it is a much more mature relationship that was some years ago and with the agreement to put the Taba dispute into arbitration that also has removed an important barrier. This is an important ingredient in the peace process and its once we all must have on our minds all the time. I have been impressed and by the fact that in the efforts that we have been making to have the peace process moved forward, we have found a lot of creative thought from eachother and a lot of support from the process confirmation I think once again that's an indication of the attention we pay to this important building block in the process. It also seems to me that creative efforts in things that seem a little removed from the direct aspects of the peace process shouldn't be neglected because they may come into play at a later stage and in an

*

394
4/5

important way. I'll mention two of them that you have personally stimulated. One is the effort to get people to think about regional economic development possibilities and to an extent people can get it into their heads that there's something very profitable, a real opportunity that's there being missed well that's the helpful thing. And I think people are beginning to see that point. The second thing I think not very many people even know about, let alone appreciate, its significance, is the efforts to stimulate the interplay of the modern kind of science and technology as an emergence of places like as the Weizman Institute in conjunction with places here like ? with interests in various Arab countries. That's something going on in the Middle East with something going on elsewhere which has some profound repercussions. That effort in which you have been a great catalyst - helps. In the meantime working directly in the peace process the status quo is not only not satisfactory it's not going to stay that way if I may quote you. You once told me that the status quo now is like a pregnant woman; it's not an option, something's gonna change. And the question is whether it's going to change for the better or worse whether it's going to change in response to conscious efforts to work at it or simply allow to take whatever course its going to take. So, we'll have to work at it. You and all others in your government have been ready to do so and we do have a peace process although I would have to say the best we can say is that no-one has no although no-one has said yes. The Egyptians have come pretty close to saying yes. You have been very encouraging. The Jordanians when they're in a good mood, are rather positive. They would, I'm sure, I'm sure they'll want to see this go forward. But there are many who don't have that view and we must keep struggling in part to find an answer if

✎

we can and in part because the essence to any visible effort that has credibility to find a more peaceful arrangement. The absence of that is devastating to people so if there's something that people can even argue about that's better than nothing and of course to be argued about it has to have some credibility and that's what we're trying to supply as something that makes a little sense and that means that is is not going to satisfy anybody's extreme view. To make sense, it has to have some compromises. So we have put forward those ideas and I plan to come back to the region again and pursue all this in the interest of a more peaceful, a more productive Middle East all in the interests of a secure vibrant Israel and all this in the spirit of the very close relations between Israel and the US that exists and as you said has grown. Bipartisan support is not an issue and we go forward on that basis. The fact that we go forward on that basis is in any efforts that we make added strength. You have been an immense contribution to this and I salute you for that and so let me ask you akl to join me in a toast to ...

END

NEWS RELEASE

OFFICE OF ASSISTANT SECRETARY OF DEFENSE
(PUBLIC AFFAIRS)

WASHINGTON, D.C. 20301

PLEASE NOTE DATE

HOLD FOR RELEASE
UNTIL 2:45 PM (EDT)
SUNDAY, MAY 15, 1988

Handwritten notes in Hebrew:
הנהגת השר
התקנת

NO. 739-AA
695-3886 (Info.)
697-3189 (Copy)

REMARKS PREPARED FOR DELIVERY BY
THE HONORABLE FRANK C. CARLUCCI
SECRETARY OF DEFENSE
AT THE AMERICAN ISRAEL PUBLIC AFFAIRS COMMITTEE ANNUAL CONFERENCE
SUNDAY, MAY 15, 1988

I AM HONORED TO SPEAK AT THIS VERY IMPORTANT FORUM, ESPECIALLY THIS YEAR. AS THE NATION OF ISRAEL CELEBRATES ITS FORTIETH ANNIVERSARY. RARELY DO I HAVE THE OPPORTUNITY TO ADDRESS A GROUP THAT UNDERSTANDS--AS AIPAC SO CLEARLY DOES--THE VITAL LINK IN THE LIFE OF NATIONS BETWEEN DEFENSE STRENGTH AND SECURITY.

TODAY, I WANT TO SPEAK ABOUT SEVERAL RELATIONSHIPS OF GREAT STRATEGIC CONSEQUENCE:

- 1. THE RELATIONSHIP BETWEEN THE UNITED STATES AND ISRAEL.
- 2. THE RELATIONSHIP BETWEEN STRENGTH AND SECURITY.
- 3. AND FINALLY, THE RELATIONSHIP BETWEEN A NATION'S OVERALL STRENGTH, AND ITS ABILITY TO SAFEGUARD EACH OF ITS INDIVIDUAL INTERESTS.

I WANT TO BEGIN WITH THE RELATIONSHIP BETWEEN THE U.S. AND ISRAEL. A RELATIONSHIP GROUNDED IN THE IDEALS AND INTERESTS OUR TWO COUNTRIES SHARE. IN THE MIDDLE EAST, THE U.S. HAS LONG BEEN A PATRIMONIAL FRIEND IN A TURBULENT REGION. WE HAVE EVERY INTENTION OF CONTINUING THIS EFFORT. WHILE OUR CURRENT APPROACH IS REALISTIC AND WORKABLE, WE HAVE NO BLUEPRINT FOR PEACE THAT GUARANTEES THE END OF CONFLICT. BUT WE DO KNOW THAT ONE ELEMENT IS INDISPENSABLE: ANY PEACEFUL SOLUTION WORTHY OF THE NAME MUST PROVIDE FOR THE SECURITY OF ALL PARTIES.

THE U.S. IS COMMITTED TO ENSURING THE SECURITY OF ISRAEL--A COMMITMENT THAT IS UNDERLINED BY THE FACT THAT ISRAEL IS THE SINGLE LARGEST RECIPIENT OF AMERICAN SECURITY ASSISTANCE. IN ADDITION TO 1.2 BILLION DOLLARS IN ECONOMIC SUPPORT FUNDS, THE U.S. IS DELIVERING 1.8 BILLION DOLLARS IN SECURITY ASSISTANCE THIS YEAR--ALL OF IT IN THE FORM OF GRANTS, NOT LOANS, AS HAS BEEN THE CASE SINCE 1985. THOSE FUNDS HELP TO FINANCE EVERY MAJOR WEAPONS SYSTEM IN THE ISRAELI DEFENSE FORCE INVENTORY.

MORE

-2-

- o THE F-15 EAGLE IS ISRAEL'S MOST POWERFUL AND AGILE FIGHTER; THE F-16 THE BULWARK OF ISRAEL'S AIR DEFENSE. AMERICAN-BUILT RADAR SURVEILLANCE AIR-CRAFT PROVIDE SUPPORT CRUCIAL TO ISRAELI AIR OPERATIONS.
- o ISRAEL'S MAIN BATTLE TANK, THE MERKAVA, WAS BUILT IN LARGE PART BY U.S. FUNDS. MORE THAN 400 MERKAVAS ARE NOW IN THE FIELD.
- o FINALLY, THE U.S. IS NOW CONSIDERING WAYS TO HELP ISRAEL UPGRADE ITS NAVY--NOW IN EFFECT A COASTAL PATROL FORCE--TO COUNTER THE GROWING MARITIME POWER OF LIBYA AND SYRIA.

THE DEPTH OF OUR COMMITMENT TO ISRAEL'S SECURITY SHOULD BE APPARENT TO ANYONE. BUT WHAT SHOULD BE EQUALLY CLEAR IS THAT AMERICAN ASSISTANCE IS JUST ONE ELEMENT IN A RELATIONSHIP THAT IS, IN THE DECISIVE RESPECT, ONE OF STRATEGIC COOPERATION.

FOR THE PAST FIVE YEARS, AMERICAN AND ISRAELI OFFICIALS HAVE MET TOGETHER REGULARLY TO EXPAND COOPERATIVE EFFORTS ON ALL FRONTS--ECONOMIC, POLITICAL AND MILITARY.

THOSE MEETINGS HAVE IN IMPORTANT RESPECTS INSTITUTIONALIZED WHAT WAS ALREADY A CLOSE, COOPERATIVE RELATIONSHIP. LAST MONTH, WE FORMALIZED THIS RELATIONSHIP IN A MEMORANDUM OF AGREEMENT ON JOINT POLITICAL, SECURITY AND ECONOMIC COOPERATION, SIGNED BY PRESIDENT REAGAN AND PRIME MINISTER SHAMIR ON THE OCCASION OF ISRAEL'S FORTIETH ANNIVERSARY. TODAY, I WANT TO MENTION SEVERAL WAYS IN WHICH STRATEGIC COOPERATION CONTRIBUTES DIRECTLY TO OUR MUTUAL SECURITY INTERESTS.

THE U.S. AND ISRAEL ARE NOW ENGAGED IN A NUMBER OF DEFENSE-RELATED JOINT RESEARCH AND DEVELOPMENT PROJECTS. ISRAEL IS ONE OF FOUR NATIONS NOW WORKING WITH THE U.S. ON A GOVERNMENT-TO-GOVERNMENT BASIS ON THE STRATEGIC DEFENSE INITIATIVE. THAT RELIES ON THE ADVANCED STATE OF ISRAEL'S TECHNOLOGICAL BASE, AND ITS ABILITY TO EMPLOY TECHNOLOGICAL ADVANCES TO STRENGTHEN ITS DEFENSES. EXPERIMENTAL PROJECTS LIKE THE ARROW ANTI-TACTICAL BALLISTIC MISSILE SYSTEM HOLD GREAT PROMISE FOR ISRAEL, AND WILL PROVIDE VALUABLE CONTRIBUTIONS TO OUR OWN RESEARCH IN STRATEGIC DEFENSE. THOSE WHO WANT TO CUT SDI FUNDING SHOULD BE ASKED HOW THEY PLAN TO HELP MEET ISRAEL'S SECURITY NEEDS IN A CHANGING AND MORE THREATENING MILITARY ENVIRONMENT.

IN ADDITION TO COOPERATION ON LONG-TERM PROJECTS LIKE THE ARROW, ISRAEL IS PROVEN TO BE AN IMPORTANT SOURCE OF WEAPONS FOR THE U.S. LAST YEAR, 34% OF THE FUNDS THE U.S. SPENT TO EVALUATE FOREIGN WEAPONS WAS SPENT ON ISRAELI SYSTEMS. ISRAELI DEFENSE SALES TO THE U.S. HAVE RISEN FROM JUST 9 MILLION DOLLARS IN 1983 TO AT LEAST 250 MILLION IN 1987. AS THE U.S. CONTINUES TO EXPLORE COST-EFFECTIVE WAYS TO ACQUIRE THE WEAPONS SYSTEMS IT NEEDS, THERE IS LITTLE DOUBT PURCHASES FROM ISRAEL WILL CONTINUE TO GROW. EVEN WITH SEVERE FISCAL PRESSURES ON U.S. DEFENSE SPENDING, ISRAEL WILL REMAIN AN IMPORTANT SOURCE OF SYSTEMS THAT ARE PROVEN AND READY, IN SOME CASES SAVING THE U.S. THE TIME AND EXPENSE OF DEVELOPING ITS OWN.

MORE

-3-

I WANT TO TURN NOW FROM RELATIONS BETWEEN THE U.S. AND ISRAEL TO CONSIDER THE BROADER RELATIONSHIP BETWEEN STRENGTH AND SECURITY.

FROM ISRAEL'S POINT OF VIEW THE CONNECTION BETWEEN STRENGTH AND SECURITY IS ALMOST SELF-EVIDENT. WE NEED LOOK NO FARTHER THAN THE FACT THAT ISRAEL SPENDS A FULL 40% OF ITS GNP ON DEFENSE. IN THE U.S., HOWEVER, THIS CRUCIAL FACT OF INTERNATIONAL LIFE IS OFTEN OVERLOOKED.

ESPECIALLY TODAY, THE MAJOR FACTORS IN DETERMINING WHAT AMERICA WILL SPEND ON DEFENSE APPEAR TO BE FISCAL--NOT STRATEGIC. THE RESULT IS ENORMOUS PRESSURE TO REDUCE DEFENSE SPENDING WITHOUT REFERENCE TO THE THREAT WE FACE, OR TO OUR INTERNATIONAL OBLIGATIONS.

ALL OF YOU KNOW THAT IN ACCORD WITH CONGRESS AND THE PRESIDENT'S BUDGET SUMMIT LAST FALL, THE DEPARTMENT OF DEFENSE CUT 33 BILLION DOLLARS FROM ITS 1989 PROPOSED DEFENSE BUDGET. THAT WAS ONLY THE BEGINNING. I AM NOW IN THE PROCESS OF CUTTING MORE THAN 200 BILLION DOLLARS FROM THE JANUARY 1987 ESTIMATE OF FUNDING REQUIREMENTS FOR THE FIVE YEAR PERIOD FROM 1990-1994. THERE IS SIMPLY NO WAY THAT REDUCTIONS OF THAT MAGNITUDE CAN BE MADE WITHOUT PROFOUNDLY AFFECTING OUR DEFENSE POSTURE IN THE DECADE AHEAD.

I AM CONCERNED THAT THE AMERICAN PUBLIC HAS NOT YET TAKEN NOTE OF WHAT I BELIEVE IS AN OMINOUS TREND: 1989 WILL BE THE FOURTH STRAIGHT YEAR THE DEFENSE BUDGET DECLINES IN REAL TERMS. THE REBUILDING PERIOD OF THE EARLY 1980s HAS ENDED; THE QUESTION TODAY IS WHETHER WE ARE NOW ENTERING INTO A NEW 1970s-STYLE DECADE OF DECLINE WITHOUT EVEN REALIZING IT.

THE SIMPLE STRATEGIC FACT OF LIFE IS THAT THERE HAS BEEN NO CORRESPONDING REDUCTION IN AMERICA'S GLOBAL RESPONSIBILITIES--NOR ARE ANY FORESEEN OR EVEN FEASIBLE. INDEED, IT IS QUITE POSSIBLE THAT OUR RESPONSIBILITIES MAY INCREASE IN THE YEARS AHEAD. NOR HAS THERE BEEN ANY DECREASE IN THE THREAT WE FACE. THE SOVIET UNION AND ITS SATELLITES PURSUE AIMS AND OBJECTIVES AT ODDS WITH OURS AND THOSE OF OUR ALLIES--ISRAEL INCLUDED.

WE NEED TO KEEP THESE STRATEGIC FACTORS IN MIND AS WE MAKE DECISIONS THAT WILL AFFECT OUR DEFENSE POSTURE FOR YEARS TO COME. OUR CHALLENGE IS TO BUILD A NEW DEFENSE CONSENSUS SUPPORTING THE MODEST BUT STEADY REAL GROWTH THAT OUR NATION MUST HAVE TO DEFEND ITS INTERESTS--AND THAT IT CAN AFFORD. IN SPITE OF THE CURRENT FISCAL PRESSURES, WE MUST KEEP DEFENSE SPENDING IN PERSPECTIVE. ~~THE QUESTION IS NOT WHETHER WE POSSESS THE ECONOMIC MEANS, BUT WHETHER WE HAVE THE POLITICAL WILL TO MAINTAIN FORCES ADEQUATE TO DEFEND OUR INTERESTS.~~ ~~WE DID WHEN PRESIDENT REAGAN SET OUT TO RESTORE AMERICAN DEFENSE BUDGETS TO JUST ONE HALF OF ONE PERCENT MORE THAN WE~~

I WANT TO CONCLUDE TODAY WITH ONE LAST OBSERVATION ON STRENGTH AND SECURITY. IT IS MY VIEW THAT OUR ABILITY TO DEFEND AMERICAN INTERESTS IN ANY ONE PART OF THE WORLD IS A FUNCTION OF OUR OVERALL STRENGTH. A WIDE-DEGREE REDUCTION IN AMERICA'S DEFENSES ARE STRETCHED TOO THIN WILL NOT SIMPLY WEAKEN US IN ONE REGION OR ANOTHER--IT WILL EXPOSE US TO THREATS AT EVERY POINT.

MORE

LONG UNDERSTOOD THE CRITICAL ROLE SECURITY ASSISTANCE HAS PLAYED IN DIRECT SUPPORT OF ISRAEL. THE CLOSE RELATIONSHIP BETWEEN THE U.S. AND ISRAEL WILL CONTINUE TO BE A SOURCE OF STRENGTH TO BOTH NATIONS, AS IT HAS BEEN FOR THE PAST FORTY YEARS. IT MUST, BECAUSE FOR BOTH THE U.S. AND ISRAEL THE STAKES ARE HIGH. BOTH OUR NATIONS FACE FORMIDABLE THREATS FROM STATES WITH INTERESTS AND AIMS ANTITHETICAL TO OUR OWN.

FOR EXAMPLE, AFFECTS THE SECURITY OF THE ENTIRE MEDITERRANEAN REGION NOT JUST NATO. MY POINT IS THAT WHATEVER THE ISSUE, STRATEGIC PARTNERS MUST ALWAYS THINK STRATEGICALLY.

PREDICTING THE COURSE EVENTS WILL TAKE IS SOMETHING NEITHER INDIVIDUALS OR NATIONS CAN DO WITH GREAT CONFIDENCE. IN THE WORDS OF BEN-GURION, THE GREAT NATION-BUILDER: "ALL THE EXPERTS ARE EXPERTS ON WHAT WAS. THERE ARE NO EXPERTS ON WHAT WILL BE."

AS THE SITUATION IN THE MIDDLE EAST DEVELOPS, ADVISING US AGAINST SWERVING FROM OUR POLICY ON THIS POINT IS NECESSARY. WE MAY NOT KNOW THE FUTURE, BUT I THINK THEY ALSO REMIND US THAT OUR FATE "WHAT WILL BE" IS TO A VERY GREAT DEGREE IN OUR HANDS. ISRAEL'S PREMISE WOULD BE THAT WE SHOULD OPPOSE ANYONE WHO WOULD WEAKEN THE WILL TO DO SO. THAT IS THE WAY WE CAN HELP OUR PARTNER HOLD FIRM THE FUTURE.

END

THE FUTURE OF U.S.-ISRAEL RELATIONS:
A SECURE PEACE

BY

THOMAS A. DINE
EXECUTIVE DIRECTOR

TO THE

AMERICAN ISRAEL PUBLIC AFFAIRS COMMITTEE
29TH ANNUAL POLICY CONFERENCE
SHERATON WASHINGTON HOTEL

MAY 15, 1988

Thank you very much Ed Levy, for that warm and generous introduction. I congratulate you on your election as AIPAC's president, and I commit myself and AIPAC's eager and effective staff to help you carry out your leadership mission into the next decade. As an AIPAC officer these last six years, you have taken on the tough tasks of spearheading AIPAC fundraising in Detroit, chairing this organization's Management Committee, providing political leadership in your own community and across the nation, and building close relationships with so many Senators and Congressmen. You have undertaken many assignments and performed them exceedingly well. By your speech this afternoon, you publicly revealed what your peers and I already know: your optimism, your faith in freedom, and your commitment to strengthening the U.S.-Israel relationship from friendship to alliance. I look forward to working with you closely and forming an inseparable bond during your years of highest responsibility on behalf of our community.

Ed, you are AIPAC's eighth president. We are blessed to have on this platform your two immediate predecessors -- Bob Asher and Larry Weinberg. Ed has already praised Bob. Let me just add a personal note. When you assumed the presidency in March 1984, Bob, you told me your goal and your strategy. I made a note. You said you wanted to gain for the American pro-Israel community more political punch. You said you wanted to activate more of our lay leadership into the political process. The result is obvious for everyone to see: AIPAC is far stronger in electoral and legislative politics at both the local and national levels than when you began your service. In the parlance of politics, you delivered. You are an important person -- and a dear, personal friend.

And to past president and chairman of the board Larry Weinberg, I again express my gratitude and respect for the wisdom and strength of character you bring to our work. Not only are you the man who hired me -- and for that I am eternally grateful

-- but you bring such seasoned judgment that I am reassured knowing that you are part of our inner councils.

In terms of institutional infrastructure, AIPAC has experienced, caring, and committed men and women at the top -- among its officer corps, its Executive Committee and National Council. But AIPAC today also has experienced, caring and committed men and women throughout our nation's grassroots, in all 435 congressional districts, nurturing America's continuing commitment to democracy in action and strengthening the special relationship America has with Israel.

But as important as our pro-Israel political activists are today, I want to acknowledge the man who towered above all of us. AIPAC's founder and patriarch, Si Kenen, died seven weeks ago at the age of 83. He was our friend and confidante; he was our teacher. Most important, he was our leader and mentor.

Si knew what he wanted: Israel's restoration and survival. He knew how to channel his commitment to that cause: the establishment and running of the American Israel Public Affairs Committee.

This organization is Si's greatest achievement. A political organization was created where no political infrastructure had existed before. A Jewish organization was created in a cold world, a world where Jews had been abandoned. An organization was put together by one person, aided only by a few. This organization is, along with AIPAC's Kenen Forest near Jerusalem, a living memorial to Si.

Today AIPAC is broadly based, ever growing, as witnessed by the fact that 1,200 delegates are assembled here, representing 47 states of the Union, and ever young, as witnessed by the fact that over 300 college students are present. This, the 29th Policy Conference, AIPAC's largest in history, is dedicated to the memory of Si Kenen.

Over the past eight years, I have come before this Policy Conference to review with you our challenges and achievement of the past 12 months, and to discuss where we need to go in legislation, foreign policy, and our grassroots efforts.

But this year is different. We meet at a time of great change, uncertainty, and possible danger. Much of what we have achieved over the last several years is being challenged. Our community is seized with the question of how to come to grips with a new threat. I have, therefore, decided to put aside the normal practice of reviewing the state of AIPAC and accounting for our results. Instead I want to devote this time to analyze the situation and present a battle plan, an agenda of action, for

all of us to execute here in Washington and back home at state and local levels.

This is a large task. The core issues involve six different questions.

*First, there is the Arab uprising, its meaning, and how it is understood in the United States.

*Second, is the peace process and the search for a political solution.

*Third, there is the bilateral U.S.-Israel relationship in light of the uprising and the peace process.

*Fourth is the election in Israel and especially, the impact on our work when the main parties in Israel are so deeply divided, and how we deal with this.

*Fifth, is the election in the United States, particularly the Presidential election, and how we prepare for the next Administration.

*Finally, there is our own role in this changing and challenging situation, and what we need to do to preserve and enhance the U.S.-Israel relationship.

To begin with the first issue -- the Arab uprising. It is clear that, for better or worse, this has brought about a permanent change in the Middle East. The Palestinians in the territories have emerged as a distinct force, they are pursuing very radical demands. Jordan's influence has been dramatically reduced, and Israel is confronted with the reality that it now administers a much more hostile population. The status quo that existed before December 9, 1987, cannot be restored, and a new political solution will have to be found.

The pro-Israel community in America knows that no permanent solution can be achieved between Israelis and Arabs without a political settlement. But we also recognize that, in this extreme situation, there is no quick fix to achieve that settlement. The political process is not some magic hat out of which we can pull a rabbit with the blink of an eye. Today Israel is faced with the stark choice of surrendering to chaos or restoring order through security measures by the army and police.

For this reason, Israel's cabinet, in spite of all the divisions on other matters splitting Labour and Likud, is united on the need to end this wave of violence by talking and by taking strong measures.

Perhaps it would be different if the uprising had a realistic program and a responsible leadership prepared to enter into negotiations toward the achievement of practical goals. This is not the case. What we have instead is a wave of Arab nationalist euphoria, intoxicated with Islamic fundamentalist themes, engaged in violence, with illusions of omnipotence and, most tragically, renewed dreams of driving Israel into the sea.

Listen to the words of Mahmoud Darwish, the Palestinian poet and someone internationally described as a "moderate." His recent poem "Passing between the Passing Words" catches the maximalist mood:

...The time has come
for you to go away
And dwell where you
wish but do not
dwell among us

...So leave our land
our wheat, our salt, our wound,
Everything and quit.

Rage and hatred aimed at Jews are not a political program. The goals of the rioters as expressed by the Uprising Committees, the outside PLO, and such poetry as I just read, can be summed up easily: They want it all, they want it now, and they think they can get it.

Insofar as there are defined political demands, they boil down to two core objectives: What the leaders of the uprising call the "right of repatriation." In other words, (1) returning the Palestinian refugees to the cities and villages in Israel from which they departed in 1948, that is Haifa, Ashkelon, Beersheba, and Jaffa, and (2) the immediate creation of a Palestinian state under the control of the PLO with Jerusalem as its capital.

I want to emphasize a point here. I put the "right of repatriation" first, because the PLO and the uprising statements themselves put it first and enunciate that it is their leading demand.

These are not demands that any realistic person could expect Israel to meet, because they would mean, in plain language, the elimination of the Jewish state. The PLO and the rioters seek to bring one million Palestinian refugees and resettle them within Israel's pre-1967 borders where they will continue their struggle. One million Palestinians who have been kept in camps as refugees by the Arab states over these past 40 years. One million refugees who were tutored in hatred and violence by the Mufti, Shukeiry, and Arafat for the final

struggle against Israel. Their plan is not a political program. Their plan is a demand for Israel's suicide. Even the most dovish voices in Israel have been saying to the Palestinians, as was seen on Ted Koppel's "Nightline" series from Israel two weeks ago, "Please drop this demand, because it means in reality total war against Israel, and even we cannot accept it."

The second major demand is equally unrealistic: an instant Palestinian state headed by Arafat, with its capital plunked down right in Jerusalem. No duly elected Israeli Government would entertain the relinquishing of Jerusalem. No duly elected Israeli Government would agree to the coronation of Yassir Arafat. The PLO has repeatedly said and reaffirmed that such a state would be used as a platform to move to the second step -- which is the destruction of Israel. Let me read from the official PLO program: "After its establishment, the Palestinian national authority will struggle to unite the confrontation countries to pave the way for the completion of the liberation of all the Palestinian territory." In this so-called "Strategy of Stages," the Palestinian state will be the transitional arrangement and the "final status" will be Israel's elimination.

In sum, the political program of the uprising is the "right of repatriation," the instant establishment of a PLO state, and ultimately the swallowing up the Jewish state. These demands offer Israel nothing to negotiate about.

My point to you today friends, is that this is a continuation of a war that is at least 60-years old, a war that has long been pursued by two kinds of extremists -- Arab nationalists and Islamic fundamentalists -- for the destruction of the Jewish state. This war is being misrepresented on network television as some sort of children's crusade, or an act of civil disobedience, or a modern-day version of the Palestinian David fighting the Israeli Goliath. This war is being sugar-coated in the United States, by professors and Mahatma Gandhi impersonators who go on television to depict that all they want is an end to the occupation and the beginning of co-existence. Let me stress this is not the reality of the rioter's demands.

If all the uprising wants is ending the occupation and commencing a process of co-existence, why do its leaders continue to vilify the name of Sadat? Why do they describe George Shultz as Satan and his initiative as a "imperialist plot?" Why do they describe the United States as their "arch enemy?" Why do they reject both territorial compromise and autonomy, and express hatred for both Yitzhak Shamir and Shimon Peres?

No, the radicalism of the leaders of the uprising is no accident. It is rooted in the radicalism of the Palestinian residents of the territories themselves. A public opinion poll taken in the area, under the sponsorship of the pro-PLO newspaper

Al Fajr, found that less than 20 percent of the Arabs of the West Bank and Gaza are prepared to live in peace with Israel after the establishment of a Palestinian state, while 80 percent are committed to a Palestinian state in all of Palestine, that is, instead of, not alongside Israel. And, as to the nature of this state, only 10 percent have in mind the so-called "democratic, secular state," while over 60 percent want an Islamic state. Three quarters of the Palestinian respondents saw no possibility of a peaceful solution through political means, regardless of which Israeli party was in power.

That poll was taken two years ago, before the uprising and its contemporary delusions of omnipotence.

No, there is no Palestinian movement seeking a compromise. It is a war against Israel, a "liberation" movement seeking to liberate Israel from the Jews.

Many Americans, however, are confused by this new stage of the war against Israel. On television each night, Americans are reminded of the occupation. They do not like it. What is harder for them to understand is that the people of Israel do not like it either. Israel did not seek to become an occupying power; this was thrust upon her by the Arab attack in 1967. Successive governments of Israel have proposed numerous formulas to end the occupation; all of these political solutions have been rejected by the Arab side. The only offer that has been made to Israel by the Palestinians is if you wish to cease being an occupying power, you must agree to terms that will put us in a position to destroy you. In Israel, then, the question is not whether to end the occupation of Palestinians, but how. To the Palestinians, the question is not whether to make peace with Israel, but how to destroy her.

A leading Israeli dove recently said to me, "What makes me heartsick is that the only option the Arabs are offering me to end the occupation is suicide. Forced to choose between occupation and suicide, I have to choose occupation."

It is Israel that is striving, more than anyone else, to find a realistic way to give the Palestinians control over their own lives.

The Israeli Government has two main objectives. The first is to restore order. On this, what is needed from the United States is understanding. The second is to pursue a political solution that will make true co-existence possible. Here, what is needed from the United States is active involvement guided by a sound strategy.

This brings me to my second topic -- the peace process. Without a political settlement, there can be no enduring solution

to Israel's security. And it is Israel's security that is our goal.

We have directly, indeed, repeatedly communicated to the Administration and to Members of Congress that AIPAC and our community back the Administration's active involvement in a peace process. We support Secretary of State Shultz's efforts, knowing that Ronald Reagan and George Shultz are stalwart friends of Israel.

Of course, it is not necessary or possible for our community to support every element of an initiative. There are often legitimate differences of opinion among people, all of whom are concerned with peace and Israel's security. For instance, George Shultz and Shimon Peres support the idea of a non-authoritative international conference as a means to bring about direct negotiations. Henry Kissinger and Yitzhak Shamir do not think it is a good idea. It is not as if people on one side of the issue want peace and security and those on the other side do not. AIPAC, as an organization, does not take a position on the non-authoritative international conference as such. That is a decision for the people and Government of Israel. We do, however, have a stake in conducting this debate over reasonable differences in a civilized manner. We oppose any assertion that anyone who does or does not go along with this idea is against peace or the security of Israel.

Another example of an honest difference of views is the debate between those who favor territorial compromise as a way to end the occupation, and those who think autonomy is a better approach. Both seek a means to reconcile an end to the occupation, with the requirements of Israeli security. Both are serious ideas, and each has advantages and disadvantages. The issues are quite complex, and I do not propose to go into the whole logic here. My point is that both major political blocs in Israel are trying to come to grips with the challenge of fashioning a political solution, as they must, with appropriate safeguards for Israeli security. Which path is the best is a decision the people of Israel must make for themselves, because it is they who will have to live with the consequences.

The United States cannot make these decisions for Israel, nor is the Reagan Administration trying to do so. The most important role for the United States is to bring to the table an Arab partner prepared to discuss in a serious manner alternative ideas for realistic political solutions.

King Hussein has for a decade been playing the tease, saying "Maybe I will, and maybe I won't." He is forever posing challenges to the United States to meet his conditions, giving us litmus tests, and sending us letters full of questions. But,

after all the diversionary tactics, he has continued to refuse to sit down in face-to-face, public negotiations with Israel.

The foremost obstacle to the commencement of a peace is the veto power being exercised by the rejectionists, particularly Syria and the PLO. Their solution is to bring Israel before a tribunal of unfriendly parties organized as an authoritative international conference -- not the kind Shultz or Peres is proposing. Under this formula, Israel would be put on trial and sentenced to its fate. This is, of course, unacceptable to everyone in Israel, and it is certainly unacceptable to us. As President Harry Truman stated before the Liberty Bell in Philadelphia on the 10th anniversary of Israel's independence, "Our government must make it clear that Israel is at the bargaining table...not on the bargaining table." This must be, and must remain so, United States Government policy.

The Arab rejectionists also demand a Palestinian state controlled by the PLO with Jerusalem as its capital. This is rejected by all major parties in Israel because it would constitute a mortal threat to Israel's very existence. Governor Mario Cuomo of New York said just last week, the United States must not "demand that Israel become a co-conspirator in her own suicide, that she acquiesce in the establishment of a state within the occupied territories under a leadership not only hostile to Israel, but officially dedicated to her annihilation."

The same is true for the Hashemite Kingdom. Henry Kissinger pointed out in his memoirs that such a state would also very quickly become a threat to the security of Jordan. An independent Palestinian state would thus boost the worst Palestinian elements, create new obstacles to peace, and possibly destabilize the East Bank.

For all these reasons, the idea of a Palestinian state has been rejected by the past four U.S. Administrations. President Reagan specifically rejected this idea in his September 1982 initiative. Secretary Shultz has restated opposition to it on many occasions, notably including his recent interview with Jordanian journalists which the Jordanian government did not allow to be published or broadcast.

Our job in the peace process is two-fold: To support an activist American approach in the search for a political solution, but also to keep U.S. policy from drifting in directions hostile to Israel's security and the U.S.-Israel relationship. We must work to educate the next Administration to stay on a sound course, avoiding some of the naive and destructive ideas that are put forward from time to time by parts of the federal bureaucracy.

One item in particular, however, that we must oppose is the use of confrontational tactics by either the United States or Israeli governments in dealing with each other when differences arise, as inevitably they do in international affairs. We must especially oppose ad hominem criticism of officials of either government by officials of the other.

A consistently strong and close relationship between the United States and Israel serves the higher interests of both countries, is essential to Israel's security, and is a bedrock of the peace process itself.

Conversely, U.S.-Israel tensions, whatever their motives may be, reduce the incentives for the Arabs to negotiate with Israel. Such tensions contribute to the Arab illusion that they can instead negotiate with the United States and expect the United States to force Israel to accept their terms.

I know this point is fundamental, but I make it tonight because there are major voices in the bureaucracy these days, who are trying to sell George Shultz on the misguided idea that the way to move the peace process forward is by singling out Israeli leaders for public criticism. I see no sign that the Secretary of State is taking this bad advice, but we have to be ever vigilant. Equally, it is part of our job to emphasize to Israeli leaders that the United States is their vital ally, and that when differences of opinion arise, as is bound to happen from time to time, they must be expressed in a way that does not contribute to tensions that will be exploited by Israel's enemies.

This analysis leads me to my third topic, which is keeping the U.S.-Israel bilateral relationship on track. This is a core principle for us. The peace process is a major priority, but it is not the only issue of the U.S.-Israel partnership. Israel is also an important ally of the United States in regional and global affairs, in the search for stability on the southern flank of NATO and in the Eastern Mediterranean, in the war against terrorism, and in many other ways. In addition, Israel needs America's support to help maintain a stable military balance in the region and deter the threat of war. If the Arabs succeeded in driving a wedge between the United States and Israel, this would hurt the search for a political settlement of the Arab-Israeli conflict and the many other vital interests the United States and Israel mutually share. Even an Arab perception of a split between the U.S. and Israel would weaken Israel, make war more likely, and erode the overall position of the United States and its allies in that part of the world. The only winner would be the Soviet Union.

The current situation is made more difficult by the fourth topic I want to discuss, which is the split between the two major parties in Israel. As the Israeli election approaches, the two

camps in Israel are more divided than ever before, and have taken to describing each other in increasingly harsh and abusive language. There is an ever-present danger that internal arguments will spill over to the United States, and split apart the unity of our community that is the foundation of our effectiveness here. We cannot afford disunity because there are terrible costs to disunity.

As we approach the Israeli elections scheduled for November 1st, Labour and Likud naturally focus on their differences with each other. This leads to a false impression in the United States that "these guys don't agree about anything" and makes people forget the fundamentals of Israel's situation on which the two parties do very much agree.

Let me mention the fundamentals of the Israeli national consensus, lest they be forgotten in the days ahead.

First, Israel must retain its military superiority. Most of the Arab world, regrettably including the leaders of the uprising in the territories, are completely unreconciled to Israel's existence as a Jewish state, and would seize the moment to destroy her if the opportunity arose. Israel's very survival as a nation therefore depends on her military strength, and her ability to deter all-out war by convincing the Arabs that such a war could not succeed. On the issue of national survival, there is absolute agreement between Labor and Likud -- and in the Diaspora -- to maintain military superiority.

Second, Jerusalem is the eternal capital of Israel. This city is the heart of the nation. It is my soul and yours. It cannot be redivided -- this very day, by the Hebrew calendar is the 21st anniversary of Jerusalem being reunited -- and its surrender cannot be the subject of negotiation. On this, too, there is profound agreement between all parties in Israel -- and in the Diaspora.

Third, due to the physical geography of the region, the Jordan River and the Go'an Heights must be Israel's defense line for security against both the military threat and terrorism. Israel's defense perimeter could not return to the pre-1967 frontiers -- without a severe and unacceptable reduction in the security of the state. All agree on this.

Fourth, this does not mean that the status quo and the military occupation of Arab communities within this defense line must or should continue. Indeed, both Labour and Likud agree that the military occupation should end. Both have put forward serious ideas for new political arrangements to bring it to an end: In the case of Labour, through a territorial compromise that would retain for Israel the Jordan River defense line but cede to the Arabs much of the territory within it, and in the case of the

Likud, an arrangement for Palestinian self-rule in an autonomous authority associated with Jordan. Both Israeli parties are committed to a political solution to reconcile Israeli security with political self-government by the Palestinians and an end to the occupation.

Neither party will accept a Palestinian state in the West Bank and Gaza, and neither will negotiate with the PLO.

On these and many other issues there is, in fact, agreement among the Israeli parties. On some of the sub-issues, on the other hand, there are important differences. The people of Israel are coming to grips with a terrible dilemma. Many of the lands of their forefathers, to which they have yearned to return for thousands of years, are now inhabited by another people. Under these circumstances, there are no good choices, only less bad ones.

Is the best solution for the Jews to remain in these areas, in a political co-existence with the Arab inhabitants, each under their own authorities, as the Likud proposes? Or is the best solution for the Jews to withdraw from the territories to establish an international co-existence between the Jewish State and an Arab neighbor, as Labour proposes? This is not a question we can answer. It is not a question the United States Government can answer, nor Western Europeans, nor the Soviet Union, or China. It is a question for the people of Israel, and it is a question to be answered in direct and meaningful negotiations between Israel and her Arab neighbors and the residents of the territories.

We all have our opinions, but our job is to see to it that, while the debate rages in Israel, it does not spill over into the United States. We must create more understanding here at home for the difficult choices that democratic Israel is making.

This is made still more challenging by the fact that we in the United States are having our own election, which is my fifth topic. For the first time in eight years, we are going to have a change of Administration. This means not just a new President, but also a new Secretary of State, a new Secretary of Defense, a new National Security Adviser, and so on throughout the many Cabinet and sub-Cabinet posts that the President must fill. It will be a very new situation.

Let me add a personal note here. The term of public office for Ronald Reagan and George Shultz will soon be over. These last eight years have clearly witnessed the coming of age of the American-Israeli alliance. At the direction of President Reagan, the bilateral relationship has risen to heights beyond the highest hopes any of us had in 1980. The bilateral

relationship today is strong and stable and unshakable. The architect of this essential evolution from close friend to strategic partner to de facto ally is Secretary of State George Shultz. He is the man that has ensured that Washington and Jerusalem today cooperate on a vast number of issues more intimately than at any time in history. He leaves an incredible legacy. As the years ahead come and go, let this community always remember George Shultz, honorable man, statesman, a caring and good friend, in the same way we revere Harry S. Truman.

One way a new Administration will not change is the army of civil servants, foreign service officers, and military officials who staff the various agencies and constitute what is sometimes called the permanent government. These the new President will inherit. He will try to control them, and they will try to control him.

Some members of this permanent government in the bureaucracy are committed friends of Israel. Others are individuals who have long believed that the United States is too close to Israel and should tilt toward the Arabs. Washington will soon witness a new round of combat between these two camps for the mind of the new President and his closest advisers.

There is an obvious and great need for us to be involved with the two candidates for the presidency, be we Democrats or Republicans. There is a need for involvement with likely members of the Cabinet, key advisers, and candidates for the significant sub-Cabinet positions at every level. We have dedicated ourselves in recent years to developing a new relationship with the Executive branch, and the challenge in the Administration is never greater than at a time when the whole Administration will turn over at once.

Even more so, we must re-dedicate ourselves to strengthening support for Israel in the Congress.

There is a great unfinished agenda in the U.S.-Israel relationship -- in the strategic, diplomatic, and economic spheres. It is our goal to build on the remarkable achievements of the past several years.

This cannot happen unless we maintain and further strengthen the pro-Israel consensus in the Congress. Even with a friendly Administration, the budget axe that is coming under the pressure of the deficit and Gramm-Rudman, and the diplomatic challenges that lie ahead, under the pressure of the peace process, mean that support for Israel in both houses of Congress will be more vital than ever.

This brings me to my sixth and final topic -- ourselves. We know who we are -- America's pro-Israel community, the

domestic base to our policy and programs toward Israel, people who actively practice spectacularly our political citizenship. What are we to do in these difficult and potentially dangerous days ahead to fulfill our responsibilities in enhancing the U.S.-Israel partnership in all its dimensions?

Despite what is going on in Israel and what is perceived to be going on, support for Israel on Capitol Hill remains strong. That is a tribute to your active involvement in the policy-making process at all levels, but particularly in your local communities and in personal relationships with Senators, Representatives, and candidates. I applaud you for your deeds. Day after day a Member of Congress will say to me, "I just spoke to so and so, and he/she made a good point about the Israeli situation."

In the last two weeks in Congress, a major step was taken toward providing Israel \$3 billion in military and economic grant assistance when the House Appropriations Subcommittee on Foreign Operations, led by Chairman David Obey of Wisconsin, voted out the FY 1989 foreign aid bill without controversy. In addition, that Subcommittee provided funding for resettling Soviet and other refugees in Israel; for joint U.S.-Israel development projects in the third world; for cooperative programs between Israel and Egypt; and many other measures affecting Israel in the political, economic, diplomatic, and security spheres.

The FY 1989 Defense Authorization bill passed the House last week and will pass sometime this week in the Senate. This measure further strengthens and deepens the U.S.-Israel strategic relationship begun in November 1983. Israel's status as a major non-NATO ally is now assured. A U.S. Defense Department procurement officer is directed by the legislation to be stationed in Israel to help facilitate Israeli military sales to the Pentagon. And the bill provides for continued funding for the Popeye air-to-ground missile and the Arrow anti-ballistic missile, two critical weapons projects that Israel is developing for its and NATO's use.

The Senate on Friday passed two amendments which are of particular interest to all of us. The first, sponsored by Senators Phil Gramm, Carl Levin, and Sam Nunn, prohibits the President from making any future arms sales to Saudi Arabia unless he certifies that the Saudis have not acquired chemical, biological, or nuclear warheads for their new Chinese intermediate-range missiles. In the second amendment, sponsored by our good friend, Senator Howard Metzenbaum of Ohio, restrictions are put on the number and types of F-15 fighter jets the Saudis can possess. Both amendments passed unanimously in the full Senate.

These essential legislative developments could not have happened without your persistent lobbying efforts in personal meetings and on the telephone. You will have a chance this week to meet face-to-face your Members of Congress when they participate in our Conference events and when you go up to Capitol Hill on Tuesday. Nothing impresses elected officials more than to see pro-Israel citizen lobbyists from back home throughout the halls of Congress and in their Washington offices.

The messages you will be carrying will be covered in detail in the various workshops tomorrow. But in brief here is our essential legislative agenda for this calendar year:

1. The first issue is our support for the peace process. We want to convey the message that the debate in Israel is over how best to make peace, while the Arab world has not decided whether to make peace.

In Israel's 1948 Declaration of Independence there is the following statement:

"We extend our hand to all neighboring states and their people in an offer of peace and unity and appeal to them to cooperate with the independent Jewish nation for the good of all."

It is one of the great tragedies of our time that the neighboring states rejected this offer and reacted instead with hostilities. Thank God, Israel weathered the war for independence, and has weathered additional wars since then, and every conceivable form of terrorist outrage as well.

Members of Congress, like all of us, need to be repeatedly reminded that the goal of the Palestinian uprising is to swallow up the Jewish state. Along these lines, it is worth noting that the only peace movement in the Middle East is in Israel, America's close and democratic ally.

2. The second issue is foreign aid. We support \$3 billion to be appropriated to Israel; we also support the full foreign aid bill. You are here at a critical time for the full House Appropriations Committee will consider aid to Israel and the total bill this Thursday. If your Representative is a member of that Committee, please urge him or her to support the Subcommittee bill before it. And by the end of next week, the House of Representatives is scheduled to take up the first free-standing foreign aid appropriations bill since 1982. Please ask your Representative, therefore, to:

-- Support the Committee bill, including \$3 billion to Israel;

-- To oppose all cutting or anti-Israel amendments that may be offered on the floor;

-- Support final passage.

3. The third issue is to thank your Senators and Representatives for supporting the pro-Israel measures in the Defense Authorization bill and ask them to continue that support in the Defense Appropriations bill which will be considered in June and July by both Houses.

Your work does not end when the Policy Conference is finished and you depart from Washington. The reason the U.S.-Israel relationship remains strong and unshakable, especially in time of crisis, is that you and I never end our efforts. When you return home, not only send a personal letter to Members expressing your appreciation for meeting with them, but also be in contact on a regular basis to educate, providing accurate information, perspective, back-up articles, and other supportive commentary. You are the best source your Member has on the U.S.-Israel partnership.

Continue the relationship. Meet with your Members when they are back home. Bring together a group of active pro-Israel supporters to form Congressional Caucuses that will in turn meet Congressman and constituents on a regular basis.

It is also important to meet face-to-face with candidates running for office. They, too, need education and your support. No matter who is in the White House in January 1989, the first year of any Administration has been frequently marked by tension between Washington and Jerusalem. Congress is, as Si Kenen always told us, Israel's first-line of defense.

The coming election on November 8th is crucial for all friends of Israel. Join up with a pro-Israel candidate running for election or reelection. Your participation is as crucial or more so than ever before.

This year we are seeing how state and local politics affects the U.S.-Israel relationship. For example, as the Democratic Party writes its 1988 platform, at least six state parties have had to wrestle or are wrestling with anti-Israel resolutions.

Two and a half weeks ago, just such a resolution came before the California state party, calling for an independent Palestinian state. The resolution was stopped only at the last moment. When we talk about pro-Israel political activism, we cannot afford to concentrate on the Federal and ignore state and local political developments. Not only is that where today's

party platforms originate, that is where tomorrow's candidates and political leaders develop their perspective on issues.

So these are the challenges before us -- dealing with the fall-out of turmoil now facing Israel, a hardening of Palestinian and Arab opposition to compromise with Israel, the inspiring but sometimes difficult election processes in the two democracies, and fighting off attempts to weaken the U.S.-Israel relationship.

In actively defining and defending and advocating the U.S.-Israel relationship, we always come back to the bonds that tie the two countries together: our shared Judeo-Christian tradition, our shared democratic values, our shared devotion to liberty and justice, our shared strategic interests.

But, in making these comparisons, we should not just compare Israel to the United States today. Let us compare Israel in its 40th year of nation-building to the American historical experience 40 years after the Declaration of Independence. This period was called "The Era of Good Feeling." Historians insist, however, that the period should have been called, "The Era of Inflamed Feelings." Let us recall the United States had just emerged from an unpopular and divisive war. Strong nationalist pressures were being exerted on the government in Washington by pioneers -- settlers, if you will -- in the territories, the wilderness beyond the original colonies. Some of those settlers felt they were carrying out a Divine Will that they called "Manifest Destiny."

Internationally, the United States in its 40th year stood alone and isolated. In a world composed of entrenched dictatorships and autocracies, the new United States was suspected, even feared, by the great monarchs of Europe. It was feared not because of its military might -- for we had none. It was feared because of the force of democratic ideas which impelled its creation.

The comparisons of Israel today and the United States then are striking. Democratic Israel today represents a powerful force of ideas that threatens the despotic states around her. And what powerful ideas! Free elections, a free press, freedom to assemble and petition, full rights for women, protection of minorities, a system of checks and balances.

Against powerful ideas, the Arabs mass powerful armies, divisions of tanks, squadrons of jet fighters, and now batteries of ballistic missiles mobilized to destroy the only democracy in the Middle East and the only Jewish state in the world.

There are striking similarities between the two countries in their turbulent 40 years. Perhaps there is a historical crisis point for 40-year-old nations, a point when they feel the

stresses of nation-building and when the democratic institutions undergo a catharsis.

For those of us who passionately support Israel, witnessing the process may be frustrating and troubling. It should not be. Israel, you see, in many ways is not just a 40-years-young nation. It is a nation with an educational and university system which competes with the most advanced in the United States, Europe, and Japan. It is a nation with agricultural advances that help feed the world. It is a nation with advanced medical facilities which treat American servicemen and Arabs from the surrounding area. It is a high-tech nation. It is a nation in a hurry and with a commitment to correct those stresses evident in young nations. It is a nation dealing with its problems openly, democratically, and humanely.

I cannot help but remember another line of Harry Truman's when he was asked why he supported the establishment of Israel. He said, "I had faith in Israel even before it was established. I knew it was based on the love of freedom, which has been the guiding star of the Jewish people since the days of Moses." Thank you, Mr. Truman. We share your faith. Israel's love of freedom was true then; it is true today. Like Brahms' third symphony, Israel is a heroic work, engulfed by great contrasts, engaged by great struggles, jarred by storms, hopefully achieving serenity when that prayed for day of a secured peace is at hand.

I have faith in today's Israel, so do you.

I have faith in tomorrow's Israel, so do you.

I have faith in the fruitful and enduring partnership between the United States and Israel. All of us do and all of us are here to work in the American political arena to make the American -- and Israeli -- dream into reality.

Thank you and shalom.

10796

תאריך : 15.05.88

משרד החוץ-מחלקת הקשר
שמור

ירושל

**
**
**
**

חוזם: 5,10796

אל: בני/591

מ-: המשרד, תא: 150588, זח: 1604, דח: ד, טג: שמ

תח: גט: משרדים

נד: ג

שמור/דחוף

אל: הקונסיל

אנא העבירו הרצ"ב לאירווינג ברלין.

TO: IRVING BERLIN
NEW YORK

FROM JERUSALEM OUR ETERNAL CITY I SEND YOU WARM
GREETINGS IN THE NAME OF THE PEOPLE OF ISRAEL ON THE
OCCASION OF YOUR 100TH BIRTHDAY. YOU HAVE GIVEN JOY AND
PLEASURE TO MILLIONS OF PEOPLE FOR SO LONG THAT YOU
DESERVE GRATITUDE AND BLESSINGS FOR CONTINUED GOOD
HEALTH AND EVEN MORE CREATIVE WORK. MAZALTOV.

YITZHAK SHAMIR
PRIME MINISTER

עד כאן

צ.ש.י

תמ: רהמ

10555

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תאריך : 14.05.88

דף 1 מתוך 3

עותק 3 מתוך 32

נכנס

סודי ביותר

* חוזם: 5,10555 *

* המשרד

* מ-: 101, נר: 344, תא: 130588, חז: 1600, דח: מ, סג: 10

* תח: א גס: מנכל

* נד: א

* סודי ביותר/מידי *

* אל: מנכל מדיני *

* מנכל רהמ'

* ראש מד

* תהליך מדיני *

* להלן משיחה עם דג'ריג'יאן (13.5) *

* א. דג'ריג'יאן הודה במבוכה השוררת אצלם לגבי כל התהליך

* וכיצד לטפל בהמשכו. לדבריו הם רוצים להמשיך לא

* רק על-מנת שלא להשאיר חלל העלול לקרוא להחמרה במצב

* אלא גם על מנת להשאיר ירושה כלשהיא לממשל הבא.

* מאידך, כל אחד מהגורמים הנוגעים בדבר מצוי בתהליך

* מעבר כלשהוא. האמריקאים עצמם מתקרבים לבחירות ולשינוי

* הממשל: הסובייטים מצויים בהכנות לוועידת המפלגה שהיא

* אחת החשובות בשנים האחרונות: על מעמדה של ירדן בנושא

* מוטל עתה סימן שאלה גדול: ישראל אף היא הולכת לבחירות

* וסוריה עסוקה יותר ויותר במשבר הלבנוני על כל היבטיו.

* מתוך כך הם מתקשים להחליט על איזה נושא לשים הדגש

* בביקור הקרוב במזה'ת. הנסיון לארגן פגישות עם פלשתינאים

* באזור במהלך הביקור עדין לא הניב פירות ואין בידיהם

* אלמנטים חדשים על מנת לדחוף הלאה את נושא הוועידה

* הבינלאומית. דג'ריג'יאן הרהר בקול ואמר שיתכן ומשום

* כך יחזרו לנושא של הסדר הביניים בעיקר בשיחות עם

* רה'מ. באשר לירדן הוא קורא את נאום האחרון של חוסיין

* כפי שאנו קוראים אותו- היינו המלך אומר לאש'פ' ולסוריה

* שאם הם יכולים להסתדר בלעדיו הם מוזמנים לעשות זאת

1. 1950-1951
2. 1952-1953
3. 1954-1955

1956-1957

1958-1959

4. 1960-1961
5. 1962-1963
6. 1964-1965
7. 1966-1967

8. 1968-1969

9. 1970-1971

10. 1972-1973

11. 1974-1975

12. 1976-1977

13. 1978-1979

14. 1980-1981
15. 1982-1983
16. 1984-1985
17. 1986-1987
18. 1988-1989
19. 1990-1991
20. 1992-1993
21. 1994-1995
22. 1996-1997
23. 1998-1999
24. 2000-2001
25. 2002-2003
26. 2004-2005
27. 2006-2007
28. 2008-2009
29. 2010-2011
30. 2012-2013
31. 2014-2015
32. 2016-2017
33. 2018-2019
34. 2020-2021
35. 2022-2023
36. 2024-2025

משרד החוץ-מחלקת הקשר

* * *
* דף 2 מתוך 3 *
* עותק 3 מתוך 32 *
* * *

* , אך הוא גם רומז שלצערנו הם יאלצו לחזור אליו על מנת *
* שהוא, חוסיין , יעניק להם את המטריה להשתתפות הפלשתינאים *
* בתהליך . דג'ריג'יאן מוסיף שבנוסחה שבדברי חוסיין *
* יש כמובן סטייה מהסכם לונדון . *
* הוא גם אומר שלהערכתם חל פיחות במעמדו של חוסיין בכל *
* הקשור לפתרון הסכסוך , ובמוקדם או במאוחר יהיה צורך *
* בחשיבה חדשה לגבי ההנחות שהיו מקובלות עד כה . *
* דג'ריג'יאן אמר שקיים שיחות עם סובייטים בימים האחרוני *
* ואילו ציינו בפניו שעד ועידת המפלגה ב-10/6 לא תעשה *
* ברהמ' שום צעד דרמטי שכן זו כאמור אחת הוועידות החשובות *
* ביותר ובוודאי גורלית להמשך דרכו של גורבצ'וב . יחד *
* עם זאת הבין מאנשי שיחו שאחרי הוועידה ומתוך הנחה *
* שהוועידה תתן תמיכה מלאה בגורבצ'וב וליגאצ'וב יבעט *
* למעלה, צפויים צעדים דרמטים כלפי ישראל בשני התחומים *
* החשובים לישראל . לדבריו חשו האמריקאים בנכונות ורצינות *
* הצד הסובייטי בשיחות בנושא המז'ת , אך ששני הצדדים מתוך *
* החלטה נפרדת לא דחפו את נושא המז'ת ועסקו ביתר אינטנסיביות *
* בנושאים אחרים . ברור שהם עוקבים אחרי הפעילות הקדחתנית *
* הסובייטית במזה'ת ובמיוחד כלפי ישראל וכלפי ירדן *
* , ויש כאלו החוזים גם אפשרות שארהב תאבד חלק מהקלפים *
* שבידיה כלפי ברהמ' באשר לתהליך השלום אם אכן תנקוט *
* ברהמ' בצעדים דרמטים כלפי ישראל ו/או ירדן . *
* * *

* ב. לבנון - דג'ריג'יאן התמנה לשגריר בדמשק ועוקב כמובן *
* אחרי הנושא מתוקף תפקידו בהווה ובנתיב (אם יאושר *
* על ידי הסנט) . *
* * *

* הסורים מצויים בדילמה קשה לגבי המצב בדרום -בירות. אם *
* יוכלו להשיג הפסקת אש , חילופי שבויים וסילוק הלוחמים *
* מהרחובות, יתכן שיוכלו להשלים עם המצב ולהציג בפני *
* אמ'ל את נצחוננו בדרום כגורם מאזן להפסד בבירות . *
* מכל מקום, הסורים יהססו ארוכות בטרם ישליכו את כוחותיהם *
* לתוך המאבק נגד חזבאללה בדרום -בירות , לאור האבידות *
* הכבדות הצפויות ממאבק כזה . *
* * *

* באשר לתהליך הפוליטי הפנימי הם מתחילים להבין כי כבר *
* לא יושג שינוי קונטיטוציוני טרם הבחירות. העניין המייד *
* הוא למנוע מאמין הקמת ממשלה המורכבת אך ורק מאנשיו *
* הוא טרם הבחירות. ממשלה כזו לדעתם היא מרשם בדוק *
* להקמתה של ממשלה מתנגדת עם כל הכרוך בכך מבחינת פילוגה *
* * *

משרד החוץ-מחלקת הקשר

* דף 3 *
* מתוך 32 *
* עותק 3 *

* הפורמלי של לבנון . *

* ההתרוצצות בין המועמדים נמשכת. הוא חוזר וטוען שלהם
* אין מועמד מועדף. באשר לסורים הוא אומר שאם יש להם
* כזה הם שומרים הסוד בהצלחה די גדולה, אם כי לא יופתע
* אם ישלפו את פרנג'ייה.. *

* ערן *

* תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רס, אמנ, בירן, מצפא *

ט ו פ ס מ כ ר ק

דף מתוך דפים

סוג מסמך סודי

מיידי דחופות

תאריך/ו"ח 13 1300 מאי 88

מס' מברק

המשרד

347

מנכ"ל מדיני.
סמנכ"ל צפ"א.

נפגשתי אתמול לצהרים עם רוברט שטראוס, מבכירי המפלגה הדמוקרטית, המוכר לכם ודאי. העליתי בין היתר עמו הימנעותו של דוקאקיס מלהביע בהופעותיו הפומביות התנגדותו להקמת מדינה פלשתינאית. ציינתי בפניו כי היו לדוקאקיס הזדמנויות למכביר לעשות זאת וכי ידוע לנו שבטיוטא שהוכנה עבורו לנאום בפני ועידת הנשיאים - היה קטע נגד הקמתה של מדינה פלשתינאית, אך סעיף זה הוצא מהטקסט על-ידו.

אמרתי כי דבר זה מדאיג אותנו וגם את ידידינו בקהילה היהודית והדבר עלול להערים קשיים בהמשך מסע הבחירות שלו.

כולם מדברים עתה על מרוץ צמוד בין דוקאקיס לבוש ולכן הקול היהודי במדינות-מפתח כמו ניו-יורק, קליפורניה ופלורידה עשוי להיות חיוני למתמודדים וככל שיקדים לשנות עמדתו בנושא ולא יתחפר בזו הנכסחת - ייטב לו ולמעמדו.

שטראוס הסכים עמי על ההערכות הנ"ל וחוך כדי הארוחה עצמה זימן לשולחננו את הגבי אן וקסלר - המקיימת קשרים הדוקים עם ראשי מסע הבחירות של דוקאקיס ושוחחנו על הנושא.

הבקר טילפנה אלי הגבי וקסלר וסיפרה שלאחר ששוחחה בנושא עם יועציו של דוקאקיס - היא מציעה שאפגש בהקדם עם סטיב רוזנפלד המשמש כיועץ מיוחד ועם מדלין אולברייט מיועציו של דוקאקיס לנושא מדיניות-חוץ לשיחה בנושא.

אנו פועלים עתה למציאת מועד מתאים לפגישה.

אם יש הצעות או הערות בפניכם אנא העבירו נא אותם בהקדם.

א"ר
ארד

מאמ 4
סנדל 1
לסו 2
מין 1
מאמ 1
מא 3
מא 3
מא 2

33

רשימת מידע לכרטיס	מחלקת הקשר ניו-יורק	ר"ח:
סוג כטחונני	טופס מברק	מחור:
שומר		
תז"ח	המשרד	א ל :
131530		
נר :		ד ע :
0 0390		
	נאום	מאת :

אל: מנהל ארכ"ל 2
 דע: סמנכ"ל ארכ"ל
 מאת: יוחנן כהן

הארכת מנדט אונדרוף

התקשר חוטר ממשרדו של גולדינג. המנדט מסתיים בסוף מאי. בדעתכם לפרסם דו"ח המזכ"ל כ-23/5- והדו"ח יהיה זהה בנוסחו לדוחות הקודמים (מברקנו 667 מ-20 בנובמבר 87) הכולל את הסכמת סוריה וישראל להארכה (סעיף 25).
 מבקשים לקבל אישורנו תוך השבוע הבא.
 אנא הבריקו אישורכם.

נאום

2 1 3 1 3 2
 שיהיה חתום על ידי מנהל ארכ"ל
 שיהיה חתום על ידי מנהל ארכ"ל

שגרירות ישראל / וושינגטון

16

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מתוך דפים

המשרד

סווג בסחונני שנת

דחיסות בלח"ס

338

תאריך/זמן 13.5.88 17:00

338

מס' מברק

אל: מצפ"א

הטברה נגד סיוע

החל ביום שני יופיעו ברכבת התחתית של וושינגטון מודעות המנוסחות כדלקמן. בדיקות שלנו ושל אחרים מעידות שבשל התיקון הראשון לחוקה, וההנחיות (קונגרסיונליות ואחרות) במסגרתן פועל המטרו, אין כעת דרך למנוע הפרסום.

CAPITOL HILL

ANOTHER ISRAELI OCCUPIED TERRITORY???

Last year Congress gave \$3 billion of your money to Israel

In return, Israel:

- * Continues to sell arms to South Africa's apartheid regime
- * Uses brutal force to violate the basic human rights of Palestinians under Israeli occupation
- * Paid an American citizen, Jonathan Pollard, to steal military secrets from America
- * Began selling arms to terrorist Iran in 1981 and embroiled the Reagan Administration in the Iran/Contra fiasco
- * Introduced nuclear weapons to the Middle East by manufacturing 100-200 nuclear bombs

Pro-Israel PACs pump millions of dollars into Congressional elections. Congress dutifully writes the check for \$3 billion. You pay the bill!

AMERICA DESERVES A SANE MIDDLE EAST POLICY.

23

ASK YOUR CONGRESSMAN TO JUST SAY NO TO ISRAEL!

מברק (3)

מברק 2
מברק 1
מברק 2
מברק 1
מברק 1
מברק 3
מברק 3
מברק 2

27

טופס מברק

דף 1 מתוך 4 דפים
סוג בטחוני: גלוי
דחיפות: רגיל
תאריך וז"ח: 13.5.88 16:00
מס' מברק:

1/4

320 350
אל: המשרד + בטחון

אל: מצפ"א
דע: מקש"ח - משהב"ט

הנדון: סנט: שגריר ארה"ב המיועד לסעודיה
וטילים סינים בסעודיה
למברקנו 560 (525 סטמון) אה-28.4

1. אתמול פתחה ועדת המשנה למזה"ת שמיעות לשם אישור מינויו של וולטר קוטלר, השגריר המיועד לסעודיה. (קוטלר שרת כשגארה"ב בריאד ממרץ 1984 ועד יוני 1987, ובתחילת השנה הזאת החליט הממשל - כנראה בלחץ סעודי - להחזיר את יורשו בתפקיד). הדיון ארך כשעה והושהה בשל עבודת מליאת הסנט. טרם נקבע מועד להמשך.
2. בדברי הפתיחה ציין היו"ר, הסנטור פול טרבנס, שבין היתר יש להתייחס במהלך הדיון לרכישת טילים סינים ע"י סעודיה ("התפתחות שהתחילה בהיותך (קוטלר) שג' ארה"ב שם"), לפיכך יהיה צורך לברר באם ידעת על כך, ואם לא, מדוע לא, וכן ללבן את השלכות העסקה בהקשר רחב יותר, לרבות ההשלכות לשלום באזור המזה"ת. חרף "הכרזת כוונות" זו, הדיון התנהל ב"low key", וסוכם לקיים חלק ממנו בדלתיים סגורות לנוכח רגישות הנושאים הנידונים (גם למושב זה טרם נקבע מועד).
3. מאחר וקוטלר לא השמיע או הגיש התבטאות מוכנה מראש, הדיון קויים במתכונת שאלות ותשובות. התוכן לא היה משמעותי, וסביר להניח שבדברי קוטלר משקפים עמדת הממשל ולא רק דעותיו הוא. להלן הנקודות העקריות:

א. בתשובה לסנטור טרבנס:

קוטלר למד על העסקה מהתקשורת עת שהתפרסמה. ידע על מגעים עם הסינים בתקופת שרותו בסעודיה אך לא היו "עדויות" (evidence) המצביעות על עסקת טילים. יתכן שהיה מחדל מודיעיני, אך תמיד קל לאחר המעשה לעלות על הרמזים. נכון שקיימים יחסים הדוקים בין ארה"ב וסעודיה אך אין פרוש הדבר שכל צד מגלה הכל לשני. מסירת מידע כזה נחון לשיפוט הדעת של כל צד והסעודים כמונו אינם חשים חובה לגלות פרטים על עסקות נשק עם מדינות שלישיות. הם לא ניסו להסתיר פשוט לא חשו חובה למסור על המתרחש. טרבנס לא השתכנע

Handwritten notes at the bottom of the page, including the number 4 and other illegible markings.

2/4

2/4

350

320-67

מתשובה זו וקוטלר הסכים שהטיל הסיני בכל זאת שונה במהותו מכלים אחרים באזור - המשיך ואמר שלאחר שארה"ב הבהירה במשך השנים לסעודים שאין אפשרות כלשהי של קבלת טילים אמריקאים יש להניח שהסעודים סברו (perceived) שהם זקוקים לטילים ולאחר שסקרו את השוק, קנו היחידים שיכלו. נכון שמדובר ביזמה חדשה, ומירב הממשלות בעולם לא היו נותנות פומבי לדבר כזה.

סרבנס שאל על השלכות המכירה ובאם אין מקום לדאגה. קוטלר השיב כי אין ספק שיש מקום לדאגה, גם בקונטקסט הרחב, במיוחד לאחר הסכמת המדינות המתועשות מלפני כשנה לנסות ולמנוע הפצת (proliferation) טילים. הפצת טילים במזה"ת מוסיפה לאי-היציבות שם. בהתחלה דאגו גם שמא הטילים האלה ישאו ראשי נפץ גרעיניים, אך עתה סעודיה מצטרפת לאמנה נגד הפצת הגרעין, ודאגה זו ירדה מהפרק.

ב. הלמס התמקד במערכת איסוף מודיעין בסעודיה ועל שיפורים במערכת. הסכים לדיון סגור בנושא. קוטלר עמד על כך שמדובר בשאלה שאינה מוגבלת לתחומי סעודיה הואיל וסביר להניח שהרבה מהתכנון לעסקה התנהל מחוץ לגבולותיה.

ג. לוגאר התעניין ביחסי סעודיה איראן. קוטלר העריך שסעודיה ניתקה היחסים הדיפלומטיים כתוצאה מהבעיות הגוברות עם איראן בשנתיים האחרונות (מאמצי איראן להפחיד מדינות המפרץ שאינן לוחמות, בין השאר ע"י התקפות על ספינותיהן, העליה בהיקף מעשי האיבה במפרץ, האלימות והצרות במכה לא רק ב-1987 אלא גם ב-1986). הסעודים גילו סבלנות רבה, אינם פועלים מתוך חפזון, והחלטה לנתק נפלה רק לאחר מחשבה רבה. לשאלות נוספות של לוגאר, הסכים קוטלר שמעורבות ארה"ב במפרץ חזקה נכונות סעודיה לומר "די" לאיראן ולהגביר נחישותה, יחד עם מדינות המפרץ, לדאוג בעצמן להגנתן. רמת שיתוף הפעולה הסעודי עם ארה"ב בשנה האחרונה עלתה ביחס לעליה ברמת האיום האיראני. אנו מרוצים משת"פ זה, הינו לטובת שני הצדדים, השקעתנו של נכסים גדולים יותר במפרץ עוזדה את הסעודים להשקיע בצורה דומה, אם כי באופן מוגבל יותר. פעילות ה-GCC ושה"פ בין החברות שבה מתקדמים יפה לא רק במישור הצבאי אלא גם בתחום הכלכלי. הסעודים הם השחקנים הגדולים במועצה זו, אנו מקיימים דיאלוג עם המועצה ומייחסים חשיבות לדו-שיח זה.

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס ס מ ב ר ק

דף 3 מתוך 4 דפים

סוג בסחונני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

350

3 | 4

320-67

(ד) מורקוסקי טען כי ייתכן שהטילים הסיניים מצויים עתה בסעודיה מאחר וארה"ב לא היתה **RESPONSIVE** לבקשות סעודיה בעבר. התייחס לעסקות העומדות על הפרק (טנקים ותחזוקת ה- **ANAC**) בשווי כולל של כ-800 מיליון דולר ושאל באם לדעת קוטלר יש מקום להתנות מכירות אלה על קבלת תמורה, כגון זכויות נחיתה או שמוש בנמלי סעודיה). קוטלר השיב שכשלעצמו היה מהסס לדרוש תמורה בעד המכירות. ככלל, נראה שככל שארה"ב באה לקראת הסעודים, הם באים לקראת ארה"ב. מכירות נשק אינם בגדר פרס למעשים טובים בעבר או בעתיד; הן מהוות אינטרס אמריקאי. מורקוסקי גילה הבנה אך לא הסתפק: מבין את חוסר הלהיטות לגבי תמורה, אך סביר לצפות שהסעודים יתחשבו באינטרסי ארה"ב - שימוש בנמלי סעודיה בשעת הצורך הינו דרישה סבירה, ואין די לגבי דיזנו בהצהרת כוונות בנדון. לדברי קוטלר הסעודים היו מעדיפים לפעול מתוך האינטרסים שלהם, וללא פרסום. עד כה שיתפו פעולה בצורה נרחבת בלא פירסום. מורקוסקי הביע דעתו שאין הרבה להפסיד מלצידן תנאים למכירה; עד כה הושגו הצטרפות סעודיה לאמנה נגד הפצת הגרעין וניתוק היחסים עם איראן (לדבריו), כל עוד שהסינים מוכנים למכור נשק לכל כדרך להרוויח מטבע סחיר "קשה", ותוך כדי כך לסבך יחסינו עם הסעודים ועם טייוואן ולסבך גם את המצב במזה"ת, הרי אין פגם בהתניית מכירות הנשק החלניות ועומדות. קוטלר טען שקשה לקשור מכירות מסויימות לפעולות מסויימות. שתי המכירות העומדות על הפרק מוצדקות בזכות עצמן ותואמות אינטרסי ארה"ב.

(ה) בושביץ הביע אכזבה מסעודית, מדינה גדולה בעלת השפעה שתומכת (כספית) באלמנטים הרדיקלים ביותר בעולם הערבי - בקיצור, הם **WEAK-KNEED**. שאל מתי יעמדו איתנים יותר נגד הרדיקלים. קוטלר השיב שלסעודים המשאבים אמנם, אך השטח שלהם רחב ידיים ולא פשוט להגן עליה. לפעמים מתסכל לעבוד עם הסעודים אך לדעתם הם יכולים להיות אפקטיביים ביותר מתוך נקיטת פרופייל נמוך. הם היו לעזר במסגרת תהליך השלום, הם **INTERLOCUTOR** חשובו ובזמן ובנסיבות הנכונים הם מוכנים לפעול. בושביץ גילה סקפטיות מרובה והתפתח חילופי דברים בינו לבין קוטלר, כאשר

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 4 מתוך 4 דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

4/4

350

320-67

הסנטור עמד על הזדמנויות הרבות שהסעודים לא נצלו לטובת הכלל מזה ועל מימונם של "מדינות נאירגונים" ... הבוחשים בקדחת במזה"ח", ואילו קוטלר ¹⁰⁰ שפעולות סעודיה מתאפיינות בזהירות, ואם כי נכון שתמנו, ותורמים, ליישוריות בקו הראשון", להגדרתם (סוריה, ירדן ואש"פ), הם גט נותני הסיוע השלישי בגודל בעולם. את הסיוע הזה הם נותנים למדינות רבות שיש לארה"ב עניין בהן - ובל נשכח זאת.

עד כאן.

י. א. א. א. א. א.
ל מ ד ו

שגרירות ישראל / וושינגטון

17

ט ז פ ס מ ב ר ק

דף מתוך דפים

סוג בטחוני שמור

דחיפות רגיל

תאריך/ז"ח 13 1600 מאי 8

מס' מברק

334
המשרד

אל: מנכ"ל מדינה, מנהל מצפ"א

מאת: דני בלור, וושינגטון

בחירות 88

הנשיא רייגן נפגע מהפרשנויות כאילו לא תמך בהתלהבות בטועמדות בוש, ועל כן חזר
אתמול טוב על הודעת התמיכה והפעם בניסוח חם ונלהב יותר.

דוקקיס נפגש אתמול בווינגטון עם הציון טוטר. בסיום הפגישה בת 50 דקות שיבח
טוטר את דוקקיס וציין כי אין ביניהם חילוקי דעות בשום נושא.
דוקקיס גם נפגש אתמול עם שגרירי אמ"ט בווינגטון ודן עמם ביחסי ארה"ב - אמריקה
הלטינית וכן ברעיונו ליזום, אם יבחר, ועידת פסגה של כל מדינות היבשת.

[Handwritten signature]

דני בלור

מח 2
מח 3
מח 3
מח 3
מח 2
מח 2
מח 2
מח 2

רחיפות: N"3	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	1-1
סוג הטחובי:		2-1
תז"ח:	א ל : מגיל לשכת השר, מע"ת, מצפ"א	
כר : 0 0404 54 - e/1 35-11/12	ר צ : יועץ תקשורת לרה"מ, יועץ תקשורת לשחכ"ט, לע"מ, דו"צ, קש"ח, מזכיר הממשלה וושינגטון, נאו"מ	
	עתונות, ניו יורק	

סכום תקשורת 13.5.88

כללית במשכת המגמה שחללה להסתמן בשבועות הקרובים, של צמצום ההתעניינות והעסוק בנו. מוקד הטפול התקשורתי עובר יותר ויותר למערכת הבחירות, והשבוע אף זכינו לאתנחתא קומית בדמות הידעונות של הכית הלכה. נמצא גם הפרשן שאמר באחת הרשתות, בארשת רצינית, כי אין בכך כלום, וכי רייגן ממלא את חובתו לבחור בכך שהוא נועץ באסטרולוגים, שכן כידוע נבחר לייצג את כל האומה האמריקאית, כולל המשוגעים והסהרורים.

בעניינינו בלט השבוע מובארק עוואד. ארבעה עתונים מקומיים מניו יורק וסביבתה התקשרו כדי לקבל את עמדתנו לקראת מאמרי מערכת (אשר טרם ראינו ויש לשער שיופיעו בימים הקרובים). הגישה הכללית היא של גינוי וביקורת; שניים מן הפונים הוטרדו בעיקר בשאלת ההשוואה בין שכירותיו של יהודי-אמריקני העולה לישראל לבין אלו של פלסטיני-אמריקני החוזר לארצו. עורך דינו של עוואד, ג'ונתן כותאב, התראינו לנייטלינו ריווח שושני האחרון (הוא ח"ר עולמי) ונתן הופעה משכנעת - דוקא כשל הגישה המתונה שנקט (למשל, בירך על החלטתו של לקוחו לשיחם מבטחו בצדק הישראלי ולפנות לבג"צ). יש לומר כי הנימוק הלגליסטי כלל אינו נקלט כאן, וכי כשורה התחונה הגרוש נראה כנסיון של ישראל להתחמק מלבוא בדברים עם מי שכפיו שלום. כן שאל גרינפילד את ח"כ אולמרט: אם אינכם מוכנים לשוחח עם עוואד, עם מי כן תשוחחו? וכן: אינכם מוכנים לדבר איתו כי אינו מייצג מאחר שאינו באש"פ, ואינכם מוכנים לשוחח עם מי שחבר באש"פ. אז עם מי כן? לקראת סוף השבוע, עם זאת, חלה רגיעת-מה בנושא, ורוב בני שיחנו מקבלים את הטיעון שכרגע, עד לפסיקת בג"צ, העניין הוא "סוב-יודיציה".

הארועים כשטחים ומשמעותם ממשיכים לתפוס את מקומם השגרתי בעמודים הפנימיים, כמאמרי OP-ED ובמכתבים. השבוע איתרנו ארבעה מאמרי OP-ED, מהם שנים תומכים (כולל זה של קירקפטרק המותח ביקורת על ה-TX והרשתות), ו-3. מכתבים למערכת ה-NYT אשר יצאו נגד מאמרו של אבו-לוע'וד בזכות מדינה פלסטינית דמוקרטית וגו'.

תאריך: 13.5.88 שם השולח: ב. בינה איזור:

Handwritten notes at the bottom of the page, including "Handwritten notes" and "Handwritten notes".

404/64/35

2/2

ארועי השטחים מוסיפים ללוות גם את יובל הארבעים. הקונכ"ל נדרש לכך במאמרים שפירסם כעיתון השחור AMSTERDAM NEWS ובשני עתונים יהודיים. השבוע משרד מיועצנו ביל ביוטל את סדרת כתבותיו מן הארץ, אותן ערך בביקורו ביום העצמאות. הסדרה מוכתרת "ארבעים שנה של הבטחה - ארבעים שנה של כאב" והיא חיובית ביותר. ביל ביוטל (WABC) שידר ראיונות עם רה"מ ועם אישים נוספים (תערב אמור לשידור ראיון עם שהב"ט). ראיונותיו מחלחלת גם לכיתוב של הארועים בשטחים ואף בלבנון, כששדרני התחנה מציגים את כניסת צה"ל ללבנון "במסגרת המאבק הנמשך של ישראל להשרדות, מאבק כן 40 שנה". לעומתו יריבו ג'ים ג'נסן (WCBS) אשר הקדים אותו בשבוע ושידר את סדרת ישראל - שנת הארבעים - שטחים שלו נטל יותר את הצד הפלסטיני.

בנושא העסקא הצרפתית לשחרור בני הערובה עסקו 5 מאמרי מערכת ו-OP-ED וכולם מתחו ביקורת (ואף גינו) את העסקא. גם "נייטליין" נדרשה לנושא ובצד המימד האנושי הכואב (פגי סיי, אחותן של טרי אנדרסון) עמד בה קסינג'ר על המחיר ומשמעויותיו. הקרבות בבירות עוררו עניינו מסוים אך לא דחקו במיוחד את ההיבט הישראלי של לבנון השבוע. אמנם אין לרשתות בעיה להשיג תמונות מבירות שכן כולן קשורות עם טוכנויות שונות, אך אין להן כתבים בשטח ולכן (כפי שסח לי אחד מעורכי החוץ) אין הסיפור מקבל את המקום הראוי לו.

התהליך המדיני באזורנו שב לעורר עניינו עם ביקוריו של ממרה"מ בהונגריה, איטליה וספרד. ביקורים אלה קיבלו כיסוי מכובד כעתונות ופחות בטלביזיה. יש עניין לקראת ביקורו בווינגטון בשבוע הבא, וכן אנו נשאלים על מטרת סיורו הצפוי של מזכיר המדינה באזורנו.

היום הופיעה הכתבה -הקשה- של LIFE על פציעות של פלסטינים בשטחים. זוהי כתבה כעיייתית מאד מבחינתנו, שכן היא קצרה, נוקבת, ומעבירה מסר מרוכז העוסק במימד אנושי של טיפול רפואי. מה שמופיע שם בתור תגובה ישראלית (מפי ד"ר נמרוד שושן מעזה) הוא רחוק מאד מלהניח את הדעת ואינו עוסק בעיקר. דו"ח הרופאים מכוסטון. מככב קצרות, אך בעיקר זוהי עבודתה של ד"ר פוליו קאטינג, הרופאה האנגליה רוג'ר לרוו 82 (ול רר ראה וח חררה וחיד)

בינה

EMBASSY OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

Tel Aviv

May 12, 1988

Excellency:

United States Senator Pell has asked that I deliver to you the following message:

"Dear Mr. Prime Minister:

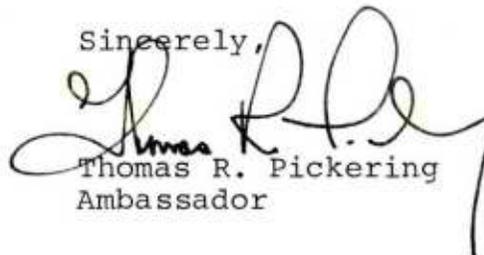
"As a long-time supporter of and friend to Israel, I must express my deep concern about the impending deportation of Palestinian-American pacifist Mubarak Awad. After prolonged violence and unrest in the territories, the deportation of a naturalized American citizen who publicly espouses non-violent methods of political protest and intercommunal dialogue can only have profound and negative effects on U.S. public opinion. I do trust you will reconsider your government's decision regarding this matter.

"With every good wish,

"Ever sincerely, Claiborne Pell, Chairman,
Committee on Foreign Relations, United
States Senate"

With warm regards,

Sincerely,

Thomas R. Pickering
Ambassador

His Excellency
Yitzhak Shamir
Prime Minister of the
State of Israel

שגרירות ישראל / נושיונגטון

17

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מחוד דפים

סווג בטחוני שמור

דחיפות רגיל

תאריך/ז"ח 12 1430 מאי 88

מס' מברק

296

המשרד

אל: מנכ"ל מדינני, מנהל מצפ"א

בחירות 88

הנשיא רייגן הודיע אתמול פומבית על תמיכתו במועמדותו של ג'ורג' בוש. הדבר היה בעת ארוע מגבית של הרפובליקנים במרכז הכנסים של נושיונגטון. אולם, להפתעת רבים, דברי התמיכה של הנשיא בסגנון היו פושרים יש אומרים אף צוכניט, והוא אף טעה פעם בהיגרוי שמו של בוש. בינתיים, איך הסבר ליחסו הפושר של הנשיא.

לעומת זאת זכה בוש לתמיכה חמה יותר של יריבו המטיף פט רוברטסון, העומד להסיר רשמית את מועמדותו. הוא הסביר כי הגיע להבנה עם בוש כי הבסיס למערכת הבחירות שלו יהיה מצע הבחירות של 1984 בכך הוסר חשש רוברטסון ותוטכזר כי בוש יזוז לכורך ליברלי יותר במערכת הבחירות שלו.

דני בלור

ממ 4
1/1
2
1
1
3
3
2
23

שגרירות ישראל / נושין גטון

18

המשרד

ט ר פ ס מ ב ר ק

דף 1 מחוד 1 דפים

סוג בטחוני בלמים

דחיפות חנידי

תאריך/ז"ד 16:15 12.5.88

מס' מברק

301

אל: תצפ"א

דע: מזא"ר

הנדון: בית הנבחרים: לקראת הפסגה

בביה"נ מתארגנת החלטה הקוראת לנשיא להדגיש בפסגה את הקשר בין זכויות אדם ושלוט בר-קיימא, ההחלטה עברה אתמול בועדה לז"א. היום עברה בועדת המשנה לאירופה ומז"ת. בתחילת השבוע היא אמורה להיות מאושרת בועדת החוץ.

ההחלטה בדיפ".

ס/אנסי
טובה הרצל

ע ה ה 2
מ ה 3
ג ש 3
ג/אנסי 1
מ ה 1
ג ל ט 2
א י י 1
ה ל י 1
ג ג 2

שגרירות ישראל / נושין גטון

ט ז פ ס מ ב ר ק

דף מחור דפים

גלרי סווג בטחונני

דחיפות רגיל

תאריך/ז"ח 12 1215 מאי 88

מס' מברק

1/2

287

המשרד

אל: מצפ"א

דע: אברהם אלון, מח' לקשרים בינ"ל של ההסתדרות, תל-אביב.

קשר: אנא העבירו לפקס מס' 03-269349 תל-אביב

החלטת אגוד המורים

ר"ב החלטת אגוד המורים העצמאי ה - NATIONAL EDUCATION ASSO IATION המונה 1.8 מיליון חברים (האיגוד אינו חבר בפדרציות ה - AFL-CIO) בעניין המצב בשטחים. כפי שתוכלו להבחין בנוסח, זו פשרה, לאחר שהצעת החלטה חריפה הרבה יותר רוככה, במידה רבה. נשואת האיגוד שיגרה את הנוסח לנשיא, מזכיר המדינה, מזכיר האו"ם, ראש ממשלת ישראל ושר החוץ.

[Handwritten signature]

דני בלור

סרה 2
היה 3
אש 3
היה 3
היה 3
אש 3
היה 3
אש 3
היה 3
אש 3

2/2

287

NEA STATEMENT REGARDING ISRAELI OCCUPIED TERRITORIES

(Adopted by NEA Board of Directors, April 30, 1988)

The National Education Association reaffirms its support for the State of Israel and the right of the Israeli people to live within safe and defensible borders. At the same time, NEA is deeply troubled by the confrontations in the occupied territories of the Gaza Strip and West Bank, particularly the disruptive effect of such confrontations on the lives, welfare, and education of the children involved.

NEA believes that questions regarding the status of the occupied territories, the rights of the Palestinian people who live in these territories, the security of the State of Israel, and other matters that must be dealt with in order to achieve an equitable and lasting peace in the region should be the subject of negotiations between the State of Israel and the other concerned parties, including legitimate representatives of the Palestinian people. NEA urges the State of Israel to take the lead in initiating such negotiations, and calls upon the United States and the United Nations to provide appropriate assistance in facilitating this process.

שגרירות ישראל / וושינגטון

51

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מחוד 5 דפים

1/5

סוג בטחוני גלוי

מיידי דחיפות

תאריך/ז"ח 12.5.88

מס' מברק

58 263 290

המשרד, בטחון, ניו-יורק

אל: מצפ"א, מע"ח, הסברה

דע: יועץ רוה"מ לתקשורת, יועץ שהב"ט לתקשורת

מנהל לע"מ, ניו-יורק

מאח: עתונות

דו"ח תקשורת - 6.5.88 - 12.5.88

כללי

הספור המרכזי של השבוע, למרכה הפלא, אינו קשור לישראל. המדיה האמריקאית כולה, כותרות ראשיות ומאמרי פרשנות רבים בעתונות הכתובה בצד הודעות ראשונות בתקשורת האלקטרונית, עסקה בטפרו של ראש צוות הבית הלבן לשעבר, דונלד ריגן, בו טיפר על הזדקקותה של ננסי רייגן לאסטרולוגיה כדי לתכנן את פעילות הנשיא. תילי תילים של מילים נכתבו בנושא בעוד נושאים פחות חשובים כמו מערכת הבחירות או מלחמות ברחבי העולם נדחקו לעמודים פנימיים.

חשומת הלב הועברה השבוע מישראל לנושאים מזיזים אחרים שזכו לכסוי נרחב בעתונות ובתקשורת האלקטרונית, במיוחד הקרבות בין פלגים שיעים בבירות ומלחמת איראן-עיראק שחזרה לכותרות.

פעולת צה"ל בלבנון עוד העסיקה בחחילת השבוע את העתונות הכתובה בידיעות קצרות בעמודים ראשונים ומאמרי פרשנות רבים בעמודים פנימיים, אך הנושא שכך כעבור ימים מספר.

גרושו הצפוי של מובארק עוואד והשעיית התהליך ע"י ביהמ"ש הגבוה לצדק, העסיק את העתונות הכתובה כשלושה ימים. מעט כותרות וקצת יותר דווחים ומאמרי פרשנות בעמודים פנימיים. הרשתות הקדישו לנושא קצת יותר זמן: תכנית "נייטליין" שלמה וכמה ראיונות של הגברת ניי במהדורות חדשות ותכניות שונות.

המשך אי השקט בשטחים נקשר השבוע לנושא עוואד והועבר כולו לעמודים פנימיים כשהידיעות מחקצרות והולכות. ביומיים האחרונים החלו להופיע ידיעות בדבר תעודות הזהות החדשות שהנפיקו השלטונות הישראליים לחושבי רצועת עזה. שחרור החטופים הצרפתים בבירות זכה לכותרות ראשיות בעמודים ראשונים בלווי תמונות המתארות פגישות נרגשות בין בני המשפחה. בעקבותיהן הופיעו מאמרי ביקורת קשה על אופן ניהול המשא ומתן והמחיר ששילמה צרפת כדי לבצע את העסקה.

Handwritten notes at the bottom of the page.

58

263

290

2/5

2/5

בעקבות הודעת דובר מחמ"ד על נסיעתו הצפויה של שולץ למז"ח אנו רואים בחזרה ענין מוגבל בסיכויי תהליך השלום.

ידיעות קצרות סיקרו את הוטו האמריקאי במועבי"ט בעקבות ההצעה לגנות את ישראל על הפעולה בלבנון.

מאמרי האופ.אד., שמספרם פחת ביחס לשבוע שעבר, כסו מגוון נרחב של נושאים הקשורים בישראל: תגובות לאיברהים אבו-לוגוד ו"מדינה חילונית דמוקרטית" בשטחים, תגובות נזעמות ומאמרי ביקורת (נסביבות 530) לקריקטורה של קונרד ב"לוס-אנגלט טיימס", ישראל בשנת ה-40, הצהרותיו האנטישמיות של קוקלי (סגן ראש עיריית שיקגו) והשפעותיהן על יחסי הקהילות היהודית והשחורה בעיר, ומאמר של ג'ון קירקפטריק (נשלח בנפרד) המסתמך על משאלים המראים כי המדיה עדיין לא הצליחה לשנות מהותית את דעת הקהל כלפי ישראל. נושא הגז המדמיט ממשיך להעסיק את הכתבים ועדיין רואים התעניבות מצומצמת יחסית במאמצים של הלובי הערבי להביא לידי השעיית משלוחי רימוני הגז לארץ. ביקור פרט בהונגריה זכה לידיעות מעטות בליווי פרשנויות מי "פוזל" לעבר מי בביקור?

פעולת צה"ל בלבנון

העסיקה את התקשורת בתחילת השבוע והוזכרה אך מעט בימים האחרונים.

מדיווחים על פרטי הפעולה עבר הסיקור לפרשנויות ומאמרי מערכת. בדווח הודגשו הכח הצבאי הרב שהושקע בפעולה, חקרב הקשה במיידון וסכנת התלקחות מלחמה עם הסורים. הפרשנות עסקה בשאלה - האם ועד כמה, יכולה פעולה כזו לפתור את בעיית הבטחון בגבול הצפון. הדעה הרווחת היא שגם אם תהיה הקלה זמנית הרי שלטוח ארוך הפעולה היתה מיותרת, ותא ראייה, קטינושות בגליל ביוט למחרת. היו שטענו שהדרך היחידה, לבד משלום, היא מציאת בן ברית אמין וחזק יותר מצד"ל, שכונה "בובת חוטים ישראלית", אולי השיעים. נסקרו בהרחבה חילוקי הדעות שליוו את הפעולה בעתונים ובקבינט בדבר ההתקלות עם חיזבללה, שעד היום לא תקף אותנו ישירות, ועל כך שהממשלה לא התבקשה לאשר את הפעולה מראש. הובעה הערכה שצילה של 1982 עדיין מעיב על ישראל וגורם לאזרחיה להיות רגישים במיוחד למבצעים בלבנון שיעדיהם לא ברורים. מאמרי הפרשנות הניחו שישראל התכוונה להעביר מסר לאויב. על אף העובדה שמרבית הכותבים הביעו הערכה שלפעולה לא תהיה תוצאה חיובית מבחינת ישראל, הנימה הכללית היא מאוזנת. נראה שהמדיה האמריקאית מגלה הרבה יותר הבנה לצורך להגן על גבול הצפון מאשר לצורך להשליט חוק וסדר בשטחים. סרוב ברה"מ לבקר את המבצע בלבנון צוין בעתונים רבים.

מובארק עוואד

זכה לכסוי נרחב ברשתות והעסיק את העתונות הכתובה ימים ספורים בלבד. הסיקור נשא אופי דווחי תוך השמעת עמדות שני הצדדים: ישראל, מפי אבי פזנר, שטענה להסתה לאלימות, הכנת מנשרים והפרעת הסדר הציבורי, ועוואד, מפי ג'ונתן כותאב, שגרס כי ההאשמות אינן רלוונטיות והעדויות נסיבתיות בלבד. דובר הבית הלבן הביע תקווה כי עוואד יזכה להליך משפטי הוגן לפני גרושו. המאמרים לוו בתמונות של עוואד ובני משפחתו והובלטה שביחת הרעב שלו בכלא.

58

263

290

3/5

3/5

במקביל הועלו הערכות והשערות לגבי השפעת הגרוש על ההתקוממות חוץ הבלטת התנגדות מארגני האינחיאדה לפניח לבימ"ש ישראלי מחשש להכרה בישראל.

מאמרי הפרשנות כללו פרטים לגבי המחלוקת בצירבור הישראלי ביחס לנושא ולוו בתמונות של ישראלים ופלסטינים מפגינים יחדיו בעד שחרור עוואד ונגד הגרוש. צוין כי אשתו של ג'סי ג'קסון התקשרה למשפחה להביע הזדהות. הובלטה הבעיתיות של מעמדו האזרחי של עוואד שהחלטה לגביו תהווה תקדים לאלפי פלסטינים במצב דומה.

במאמר המערכת היחיד שהופיע עד כה בנושא ("לוסאנג'לס טיימס") הושמעה ביקורת חריפה על ישראל בטענה כי סיכוננו של עוואד אינו רב ולא יתכן שאדם יהיה תייר במולדתו. יתר על כן, עוואד מייצג את החשובה הפלסטינית לאלימות, ואם יגורש, עם מי ישבו הישראלים אם וכאשר יבוא היום למשא ומתן ישיר?

באופן כללי, למרות נימת הביקורת, היו הדווחים די מאוזנים אם כי הביחו כי הצעד יביא נזק לישראל.

המצב בשטחים

נקשר לספור עוואד והופיע כסיפא בכתבות שתארו את כוונת הגרוש. כמעט לא סוקר בתקשורת האלקטרונית. ססור המתנחל שירה ברועה ערבי ופצע חברו הופיע ברוב העתונים וכן ידיעות על התפרעויות מקומיות ודיכוי, כשבסיומן מאזן ההרוגים החדש. הוזכרה גם מלחמת החנויות הנמשכת.

תעודות הזרות החדשות שהונפקו לתושבי עזה זכו לכסוי די נרחב בעמודים פנימיים תוך הדגשת סבל התושבים העומדים שעות רבות בתור בשמש הלוהטת. נראה שהמהלך, שתואר ע"י ברינקלי (ניו-יורק טיימס) כ"נשק האחרון של ישראל נגד הפלסטינאים - הביורוקרטיה", נחל את ההצלחה המצופה - על אף שלטים וכרוזים של מארגני ההתקוממות להחרים את התעודות החדשות, עמדו התושבים שש שעות ויותר בתור כדי לקבלן. לכתבים אמרו שאינם רואים כל ברירה, "צריך לחיות ואלו השלטונות".

השטחים הופיעו במאמרים אחדים בנושא שסביבו תסוב מערכת הבחירות הבאה בישראל תוך צפיה לעליה לליכוד.

מאמר המערכת היחיד בנושא (לוס-אנג'לס טיימס) נשא נימת ביקורת חריפה נגד המעצרים המנהליים ותאר את תחושת אוזלת היד המכאיבה שמלווה פלסטינים אמריקאים המנסים לברר את שעלה בגורל יקיריהם בשטחים ונתקלים בקשיים של חקשורה.

ראוי לציון מאמרו של דב זקהיים (לוס-אנג'לט טיימס) שהביע דעתו כי ההתקוממות גרמה לקטסטרופה כלכלית בצה"ל ויש חשש כי הנזק יפגע בכח ההרתעה שלו בעתיד, דבר שיביא למשבר הגדול ביותר מאז 1973, אולי ליוט כיפור שני.

*

58 263 290

4/5

4/5

נושאים משיקים

זכו השבוע לסיקור נרחב ברשתות ובעתונות.

1. מלחמת המיליציות בבירות

אפשר לאמר שהיתה הנושא המזוהה המרכזי בתקשורת השבוע. תאורי הקרבות בפרברי בירות, מעשי אכזריות של שני הצדדים, תמונות גדולות של נשים לבושות שחורים רצות זועקות ברחובות, תאורי הסבל שעובר על התושבים בנוסף לקרע בתוך משפחות שבניהן נמצאים בשני צידי המתרס תוארו בהרחבה בכל העתונים, בעמודים ראשונים, בצירוף מספרי ההרוגים שעלו מיום ליום.

איומי ההתערבות של סוריה, במידה ולא שכנו הקרבות, בצד ידיעות על החגברות הכוחות הפרו-איראנים, זכו להבלטה רבה.

2. שחרור השבויים הצרפתיים

הופיע בתחילת השבוע בכותרות ראשיות בעמודים הראשונים בלוויית תמונות רבות. בצד תאורי סבל השבויים בחקופת מעצרים והפגישות המרגשות עם בני משפחתם, הופיעו הערכות בדבר הקשר בין מערכת הבחירות בצרפת ועיתוי השחרור, אליהן התלוותה נימת ביקורת קשה בנושא המחיר הכבד הכספי (שהוערך בכ-1 ביליון דולר מרכוש השאח) והפוליטי ששילמה צרפת בעבור המבצע.

במאמרי המערכת הובע חשש ששוב הצליח חומייני להתערב במערכת בחירות מערבית-דמוקרטית באמצעות בני ערובה, לקח מסוכן לעתיד. היו שטענו כי שיראק הצליח היכן שאוליבר נורה נכשל - שחרור בני ערובה מידי האיראנים.

3. ירדן

בעקבות כמה ראיונות ומסיבת עיתונאים שנתן חוסיין לעתונות המערבית הקדישו עתוננים לא מעטים מאמרים לירדן. צוין החשש של המלך מהתפשטות ההתקוממות הפלסטינית לירדן בצד חשש של הפלסטינאים כי חוסיין עוזב אותם ברגע קריטי. המלך תואר כמי שמעוניין לעזור לפלסטינאים ולחדש הקשר עם אש"פ, במיוחד לאור התקרבותו המאימת לסוריה, כל עוד יהיה ברור כי מדינה פלסטינאית איננה ירדן. דובר מחמייד ביקר בחריפות את גרוש הכתב דיויס והשעיית שני העתונאים הירדנים ומאמר המערכת היחיד בנושא ניסה, תוך ביקורת על הגרוש, להכניס אותו לקונטקסט של הבעיות השלטוניות בפניהן ניצב המלך. הודגשה ביקורת הירדנים על הסכם שיחוף הפעולה בין ישראל לארה"ב.

✱

5/5

5/5

58 263 290

.4 מלחמת איראן - עיראק

תבוסותיה האחרונות של איראן ועליונותה הגוברת של עיראק דווחו בהרחבה בצרוף מאמרי פרשנות רבים שניסו להעריך "לאן נושבת הרוח" לאחר 8 שנות לחימה. היו שהעריכו שאולי זה הרגע שארה"ב צריכה להתערב ולהציע חכנית שלום, שכן מטרתה במפרץ אינה רק שיט חופשי, אלא בעיקר אי-מלחמה. אחרים טענו שצריך לתת לאיראן, במיוחד לאור העובדה שעיראק החלה במלחמה, איזה שהוא מוצא של כבוד וחחושה של רווח אחרת לא יתכן תהליך של פיוס. הופיעו גם ידיעות כי המצרים מתקנים טילים לעיראק וכי נשק סובייטי נראה בבירה האיראנית.

.5 ארה"ב - אש"פ

בימים האחרונים הופיעו ידיעות כי ארה"ב העבירה לאש"פ, דרך מדינת ערבית שלישית, אזהרות כי כל נסיון לפגוע באזרחים או מתקנים אמריקאים יתקל בתגובה חריפה. עראפאת מצידו התלונן שהאמריקאים מאיימים לרצוח מנהיגים פלסטינאים בכירים.

הסקירה הוכנה ע"י אורית גובר.

עחונות

*

מדינת ישראל

11/5/88

האריך

אל: כה"מ

מאת: לשכת ראש-הממשלה.

רצ"ב האדווקאים פולנין גולדברג

א"ס א' קמ"א
קקאנגוס.

א/י ה

9

שגרירות ישראל - וושינגטון

אלו המשרד

89

ט ו ט ס ט כ ר ק

דף.....מתוך.....דסים

.....סווג בטחוני. שמור

.....דחיפות...מזדד?

תאריך וז"ח 16:00 4.5.88

.....מס' מברק

אלו מצפ"א

ג'סי ג'קסון בבית הנבחרים

ג'סי ג'קסון נפגש היום עם הסיעה הדמוקרטית בביה"נ. בין היתר דיבר בעד הקמת מדינה פלסטינאית תוך מתן ערבויות בטחוניות מספיקות למדינת ישראל.

לאחר הפגישה התפשטח השמועה כאילו דברי ג'קסון ה"ל החקבלו במחיאת כפיים אך מבירורינו עולה שאין זה נכון ושומעיו מחו כפיים לאחר שאמר כי לא היה מגיע לו בניו יורק היחס שגילה ראש העיר קוץ כלפיו.

יוסף זלצר

למדו

ע"ה 2 ג'ס 3 ג'א/ג' ה"ן ג'זכ"א
2

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס ס מ ב ר ק

ד ר ו מתוך דפים

סוג בטחוני שמור

דחיפות מיידי

תאריך/ז"ח 1915 3 מאי 8

102

תמשרד

מס' מברק

אל: מצפ"א

גיסי ג'קסון בבית הנבחרים

למברק למדן 89

בפגישה אמר קונגרסמן טד וויס מניו-יורק לג'קסון כי הוא מתעלם בהצגת הדבראס שלו מהנוקשות הערבית ומחוקטנוחס כנגד ישראל, והצגה כזו של הסכסוך היא חד-צדדית. ג'קסון אמר כי הוא תומך בזכות קיומה של ישראל ובגבולות בטוחים וכי לארה"ב יש תפקיד בקידום פתרון שיכלול אלמנטים כאלו. הוא הוסיף כי באותה מידה יש למדינה פלשתינאית זכות להתקיים ויהיה זה אך פתרון הוגן שצריך להיות מבוסס על הכרה הדדית.

בחום חשובו הארוכה בנושא זה זכה ג'קסון למחיאות כפיים קולניות וממושכות. הרגשת חלק מהמשתתפים היתה שמחיאות הכפיים התייחסו לגישתו "הפייסנית" של ג'קסון כפי שחלק מהנוכחים ראה אותה. חלק מהם לא מסתיר שדעתו שמחיאות הכפיים משקפות סוף במעמדה של ישראל.

[Handwritten signature]
ערן

[Handwritten notes]
2 1 1 3 2

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס ס מ ב ר ק

ד' 1 מתוך 2 דפים

סווג בטחוני שמור

דחיפות מייד

תאריך/ז"ח 1800 5 מאי 88

מס' מברק

1/2

145

המסרד

אל: מצפ"א

גיטי ג'קסון בפני הטיעה הדמוקרטית בבית הנבחרים

השלוח למברקנו 89 ולמברק חציר 102

1. דיק גפהארט חציג את ג'קסון בדברית חמיט מאד שארכו כ-10 דקות בפני קהל של יותר מ-100 קונגרסמניט ועוזרים (ביניהם מירב חברי הקאוקוס השחור ורבים מעוזריהם). ג'קסון דיבר כעשרים דקות על קשת רחבה של נושאים הקשורים לפוליטיקת פנים וחוץ, מבלי להשמיע דבר שלא אמר בפומבי בעבר. בין היתר התייחס קצרות לסכסוך באזורנו, חוך הבעת דעתו שעל ישראל לסגת מהשטחים (מן הסתם באורח חד-צדדי), הואיל והכיבוש אינו לטובתה של ישראל. אימץ הנוסחה של "שטחים תמורת שלום", בהטעימו שיש להבטיח בטחונה של ישראל, וכאומרו כי הפלשתינאים "הם בני אדם אף הם".

2. בחלק השני, העיר טד ווייט שנכח אופי הבחירות המוקדמות בניו-יורק, עמדתו של ג'קסון בקשר למזה"ח לא הובהרה דייה. חפורוס תנוכחי מהווה הזדמנות להציג דעותיו כהווייתן. הוסיף גם שדבריו של ג'קסון כאן משאירים אצלו (ווייט) מקוט לדאגה, מכיוון שככל הנראה הוא (ג'קסון) אינו מכיר בעשרים שנה של כיבוש ערבי בשטחים ועשרים שנה (מאז 1967) של סירוב הערבים להכיר בישראל ולנהל מו"מ בדבר השלום עמה. ביקש איפוא לקבל הבהרות מג'קסון.

3. ג'קסון חזר על כמה מדבריו הכיבוש לרעת ישראל, הוא מאמין בתהליך ק"י ובשטחים תמורת שלום; לפלשתינאים זכויות לגיטימיות, ויש להקים מדינה פלסטינאית. דברים אלה זכו ב-"Mild Approval". בנפוד (ויתכן במגובה לומר אחר) ג'קסון אמר גם שמה שקרה לו בניו-יורק לא היה צריך לקרות בכרך רב-אתני (מבלי להזכיר את ראש העיר בשם). אלה הזברים התקבלו בחשואות.

Handwritten notes at the bottom of the page, including "2/..." and other illegible scribbles.

יידות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 2 מתוך 2 דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

2/2 145

4. אנשי שיחחנו מחסטים להסיק מסקנות מרחיקות לכת מחילופי הדברים הנ"ל. מצביעים על כך שהכל מתייחסים לג'קסון בכפפות משי, שבין הקהל חבו אנשי חברי הקאוקוס השני ורבים מעוזריהם, ג'קסון טוח להזכיר בטחונה של ישראל וזההליך קידום. כך שמי שאינו מתמצא או שלא הקשיב קשב רב, בוולט יכול היה להביע

Mild Approval

5. לדעת אחדים, יתכן שהמסקנות הנכונות הן:

א. הלהיטות בה הונקבל ג'קסון על-ידי ג'פהארד ואורית מראה עד כמה הוא מקובל כיום ב-Mainstream של המפלגה הדמוקרטית.

ב. היות ניתן לדבר בגלוי על נושאים שבעבר היו בגדר "Taboo".

ג. עצם הוויכוח המחודש בישראל וסימני השאלה לגבי "אקציומות" ומוטכמות אצלנו מעצם אחר הדיון כאן.

י.י.
למדן-הרצל

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 2 דפים

סווג בטחוני סודי

דחיפות מיידית

תאריך/ז"ח 11 מאי 88

מס' מברק

אל: מנכ"ל מדיני
מנכ"ל ראה"מ
מנכ"ל

פגישת שולץ-מנהיגים יהודים.

הפגישה נערכה אתמול (10.5) ונכחו בה המזכיר, מרפי, היל, וויטהד, הירש והולצמן, ומצד היהודים פישר, לוי, אברם, הונליין, פוקסמן, ברמן, שטיין, טננבאום, שינדלר ושפירא. הקבוצה היהודית קיימה מפגש הכנה לפני הפגישה עם המזכיר והם סיכמו על רעיון הצגת מזכר ההבנה הדיפלומטי עפ"י קווי ההסכמה הרחבה בישראל (לא מדינה פלשתינאית, לא גבולות 67, לא מו"מ בפגישה הסביר המזכיר כי כוונתו לחזור לאזור בעיקר על-מנת למנוע את הרושם שיוזמתו עם אש"ף). שבה חיים. עם זאת הוא הביע פסימיות לגבי הסיכוי לפריצת זרך בחודשים הקרובים. הוא הסביר כי כוונתו להקים את הבסיס הפעם בקהיר (אך המשתתפים בפגישה לא ראו את הקשר לעניין הפגישות המבוקשות בדרך זו עם פלשתינאים ולכן לא שאלו בנקודה זו - ע.ע.). המזכיר אמר בין השאר:

- * התקופה היועדת להסדר הביניים אכן קצרה למדי.
- * הוועדה הבינלאומית אינה מיועדת ליותר מאשר כיסוי למו"מ ישיר.
- * מאוכזב מהעדר מגעים עם פלשתינאים.
- * ינסה להתרכז עם חוסיין על הסדר הביניים.

בעניין מזכר ההבנה הדיפלומטי אמר שזה רעיון טוב, אך שהוא כבר ספג הרבה ביקורת מארצות ערב על מזכר ההבנה האסטוטגי וכי בשלב זה לא יחתמו עליו. אמר גם כי יסכים לעשות זאת כאשר ישראל "תקנה" חלק גדול יותר מתכניתו. לשאלה האם לא עדיף לתת לישראל יותר בטחונות טרם ההסכמה לתכנית, אמר שזאת שאלת הביצה והתרנגולת והיה רוצה לראות יותר "תרנגולת".

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 2 מתוך דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

המזכיר הוסיף כי הערכתו היא שחוסייך יגלה יותר נכונות אם תיקרה לידיך ההזדמנות.
כמו כן אמר שהסורים are somewhat more helpful וגם הרוסים יוכלו לעזור בכיוון זה.

BBV
ערך

מזכירות הממשלה

ירושלים, כ"ד באייר התשמ"ח
11 במאי 1988

ס ו ד י

אל: ראש הממשלה

מאת: מזכיר הממשלה

שלום רב,

הנדון: המחשל הבא בושינגטון

כמעט אין חולק, כי המחשל האמריקני הבא, בין אם יעמוד בראשו המועמד הרפובליקני או הדמוקרטי, לא יהא, מבחינת תחושותיו וגישתו, נוח לנו כמחשל ריגן/שולץ. אין סיבה לפרנויה ולהנחת עוינות חלילה, ואף נוצרו יחסי עבודה טובים עם בוש, למשל, במשך השנים - ואף על פי כן.

ההיכרות עם בוש מלמדת, כי הגם שיש לו נסיון לא מבוטל בנושאי חוץ, גישתו תושפע במידה רבה מטיב יועציו - מזכיר המדינה, היועץ לבטחון לאומי ויועצים אחרים שימונו. יש שמועה כי מזכיר המדינה העתיד, במחשל בוש, יהיה ג'ייס ביקר, כיום שר האוצר ולשעבר ראש מטה הבית הלבן, שקשה להניח בשלב זה כי יקרב למידת ידידותו של שולץ אף שאינו עוין. באשר לדוקקיס, נסיונו בנושאי חוץ אפסי ומזכיר את קרטר (בלי הפונדמנטליות הדתית) בשעתו.

המסקנה המתבקשת היא פשוטה: עלינו, ועל אנשינו בארה"ב, להתרכז, ולעודד את ידידנו השונים להתרכז, במהותם ובטיבם של העוזרים והיועצים העתידיים במחשל, יהא אשר יהא. זו המשימה החשובה ביותר, וכדאי להקדים לעסוק בה, בנוסף לנושאי תוכן ומהות.

ב ב ר כ ה

אליקים גבול נשטיין

העתק: מנכ"ל משרד ראש הממשלה
יועץ מדיני לראש הממשלה

שגרירות ישראל / וושינגטון

17

ט ו ס מ ב ר ק

דף מחוך דפים

סווג בטחוני שמור

דחיסות רגיל

תאריך/ז"ח 1515 11 מאי 88

מס' מברק

273

1/2

המשרד

אל: מנכ"ל מדינה, מנהל מצפ"א

בחירות 88

בבחירות המוקדמות אתמול במערב וירג' יניה ובנברסקה זכה שוב דוקקים בנצחון מרשים. בנברסקה 63% לעומת 26% לג'קסון. ובצירים 18 לדוקקים, 7 לג'קסון. במערב וירג' יניה 79% לדוקקים, ו-14% לג'קסון. כל הצירים - 37 - לדוקקים.

בשתי המדינות נדעך בוש. אם כי בנברסקה קיבל בוב דול 23% אף שהסתלק מן המרוץ. ההנחה היא שאלו קולות של הקלאים ואחרים המאוכזבים מן המעב הכלכלי.

על פי משאלי יציאה מן הקלפי זכה ג'קסון בנברסקה ב-24% מן המצביעים-הלבנים, ובמערב וירג' יניה 13% מן הלבנים. בשתי המדינות אחרז נמוך מאד של תושבים שחורים. בשתי המדינות קיבל דוקקים הרבה קולות מדמוקרטים שהצביעו בבחירות הכלליות בעד ריגן. 73% מאלה אמרו כי בכלליות הבאות יעדיפו להצביע בעד דוקקים ולא בעד בוש. דוקקים זכה לרוב מכריע בכל קבוצות המצביעים, למעט שחורים, וכל הקבוצות מהליברלים עד השמרנים אמרו כי הם חשים בנוח, אף כי לא נלהבים ממועמדותו.

לעומת זאת משאלים שנערכו עבור המפלגה הרפובליקנית מראים כי יקשה על בוש לשמור על הקואליציה שהביאה את ריגן לנשיאות. עיקר בעיותיו הן אצל קבוצות אתניות, פועלי צוארון כחול ונשים, בעיקר צעירות. רק אצל דמוקרטים שמרנים מן הדרום יש לבוש סיכוי לשמור על הישגיו של ריגן. כדוגמא לבעייתו של בוש - באזור הקונגרסיונלי השני במדינת אידהו. זכה ריגן ב-76% מן הקולות ב-84. במשאל שנערך לא מכבר באזור היו התוצאות בוש 44% דוקקים 42%. במשאל גאלופ שנערך בסוף השבוע בקליפורניה מקדים דוקקים את בוש - 44% לעומת 40%.

תוצאות הסקרים מחזקות את אלה הלוהצים על בוש לבחור באשה כמועמדת לסגן הנשיא. נוסף לשמות שהוזכרו בעבר, מועלה גם שמה של הסנטורית ננסי קסנבאוס מקנזס.

2 3 3 1 1 2 1 4

שגרירות ישראל / נושין גטון

ט ו ס ס מ ב ר ק

דף מחוד דפים

סוג בטחוני

דחיסות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

2/23

אל השמות של המועמדים לסגן נשיא במפלגה הדמוקרטית מוסיפים לאחרונה את שמו של ראש עיריית סן אנטוניו הנרי ציסנרוס. תקול החיספאני יכול להכריע במקרה של מאבק צמוד במספר מדינות מפתח: קליפורניה, טקסס, פלורידה, ניו מקסיקו והולורדו.

דני בלור

17

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט פ ס מ ב ד ק

דף 1 מחוד 2 דפים

סדוג בטחוני גלוי

דחיסות מיידי

תאריך/ז"ח 11.5.88

מס' מברק

266

1/2

המשרד

אל: מצפ"א, מעי"ח

דע: לשכת רוה"מ

מאת: עתונות

ירדן - גרוש כתב NBC

להלן מאמר מערכת ב"וושינגטון פוסטי" היום (11.5.88).

עמנואל יאירי
ארי

2	1	1	2	1	1	3	2
הסמך	גמ	אביטל	גבסא	בי"ן	ג'אקס	גש	שה
					כסני		הה
						1	3

2/2

266 2/2

WP

Jordanian Censorship

JORDAN has expelled an NBC correspondent and blocked two nationals, including The Post's part-time correspondent, from working for foreign news organizations. That government is trying to control the news for foreigners the way it routinely controls the news for Jordanians. Its sanctions are of a piece with Jordan television's rude refusal to broadcast its interview with Secretary of State George Shultz while he was in Amman on a peace shuttle last month.

A small country that relies on a system of intricate internal and external balances, Jordan goes to considerable lengths to cultivate the foreign press. Its chief instrument is the Hussein interview. No leader in the world has received so many journalists—hundreds, perhaps thousands—and to such generally soothing effect. Last Saturday, King Hussein was at it again, engaging in one of his patented positioning exercises intended to calm Palestinians, other Arabs and Americans at one stroke.

Ever since the king lost the West Bank in 1967, he has bowed to nationalist sentiment among

Palestinians even while trying to keep alive his claim to sovereignty of the territory. The Palestinian uprising has provoked for him a double crisis, undermining his bid to reclaim let alone represent the West Bank and raising fears that its militancy would touch Jordan's own (well-policed) Palestinian majority. His edginess is reflected in his equivocation on the Shultz Mideast initiative. Fearing isolation among Arabs he won't say yes, and fearing estrangement from the United States he won't say no. Further, he worries lest the next Israeli government do to Jordan what he did to Lebanon in 1970—dump tens of thousands of hapless Palestinians across the border.

The same edginess is reflected in the recent press sanctions. They are a particularly bad idea. The Western support that King Hussein finds crucial is rendered on the premise that he is reasonable, moderate and open to Western persuasion. Events may have narrowed the lingering possibility that he would emerge as Israel's negotiating partner in a "Jordanian option," as Mr. Shultz seeks. Measures of censorship narrow what remains of common Jordanian-American ground.

*

